

מיקי כהן

המרפא העברי

ונסיכת כרתים

האגדה מספרת כי בלבו של כל מדבר ניצב עמוד רם
ונישא, קטום בקצהו, ועליו מונח סלע מימי בראשית.
מעת לעת, איש אינו יודע מדוע, נע העמוד במקומו,
הסלע שעליו מתבקע לשניים וליבתו נחשפת לאור.
ומתת אלוה טמון בליבה החשופה. אם יצליח אדם
להניח עליה ידו, ולו לרגע קט, יזכה בראיית הנולד וידע
את העומד להתרחש כל חייו.
מקור האגדה בימים קדמונים, ורבים מספור כבר
ניסו לגלות את מקום העמוד.
במדבר הסמוך לים המוות ניצב עמוד אחד, ובסמוך
להר משה עמוד נוסף. בסך הכול קיימים בעולם שבעים
ושבעה עמודים.

* * *

המרפא צדוק בן עזריה היה נצר למשפחה מרפאים
מדורי דורות. אביו היה מחסידיו של זכריה הנביא
שסבב בערי יהודה והוא התלווה אליו בכל אשר הלך.
ימי ילדותו עברו על צדוק בצדם של השניים,
וכשהתבגר השתלבו דרכי הבריאה שהורה זכריה
בחכמת הריפוי שלימד אותו אביו וצדוק הפך למרפא
הגדול של זמנו.
שמו הלך לפניו ודבר כישרונו הגיע עד לארץ כרתים,
ומלך האי שלח שליחים להביאו למען יושיע את בתו
הנסיכה אשר נפלה למשכב ואיש אינו מוצא מרפא
למחלתה.
מחלתה נוראה היא כי לא מיד אדם נגרמה. באדמת
כרתים צומח שיח שרך אשר אינו יודע מה מקורו.
בכל מקום אשר מוקם בו מקדש או מזבח לעבודת
האלים מצטמח השרך, עולה ופורח. 'השרך הקדוש'

הוא מכונה ברחבי האי ואיש אינו מהין לשלוח יד ולגעת בו.

לפני שבע שנים טיפסו ועלו גבעולי השרך אל בינות מצעי מיטתה של הנסיכה שעה שישנה, וכשהתעוררה מצאה עצמה עטויה ולכודה בלא שתוכל לנוע. זעקותיה הבהילו את משמר המלך שהתאבן לנוכח המראה הנורא. הנסיכה צעקה ובכתה, וניסתה לקרוע באצבעותיה את ענפי השרך שהוסיפו וטיפסו מסביבה. אך כל מאמציה היו לשווא. בייאושו הורה המלך לקטוע את הגבעולים שסגרו על בתו ולשחררה.

שני חיילים חסונים שאחזו בידיהם סכינים חדות כתער החלו חותכים את הגבעולים, אך מכל קצה גבעול שנקטם צמחו כהרף עין שלושה גבעולים חדשים, ותוך עת לא ארוכה היה החדר מעוטר כולו בגבעולי השרך ובפרחיו הכחולים. ריחם היה כה חזק עד כי המלך והחיילים נאלצו לנוס מהחדר, מותירים את הנסיכה שרועה במיטתה בערפול חושים.

הריח שטף וחדר לכל חדרי הארמון ותנועת ההולכים בו הלכה והואטה, דיבורם הפך עילג וכל שביקשו היה מקום להניח בו את גופם ולהירדם. לבסוף הורה המלך בייאושו לפנות את הארמון, אך את הנסיכה לא ניתן היה לשחרר והיא נותרה במיטתה.

שמע צערו ואוזלת ידו של המלך הגיע למרחוק, ובכל רחבי כרתים סבבו כרוזים אשר ביקשו אחר פותרים לחידת מחלתה של הנסיכה. מתנות שערך עצום הובטחו לזה אשר יביא לגאולתה.

רבים העלו הצעות וניסו כוחם בדרכי ריפוי שונות, אך ריח השרך הבריחם ולא נמצא גואל. הארמון כוסה אט אט בשריגים ופרחים ואיש לא העז להיכנס. רק הנסיכה נותרה שוכבת במיטתה, מטושטשת חושים והוזה. קבוצה מובחרת מתוך משמר הארמון הייתה מטפסת

מדי בוקר דרך החלון אל חדרה של הנסיכה, קוטמת בדרכה גבעולים ופרחים ומאכילה אותה בתבשילים רכים שהוכנו במיוחד. חיוורון פניה של הנסיכה הלך והעמיק, אך הדבר רק הדגיש את יופייה, ורבים מחיילי המשמר התקשו להיפרד ממנה שעה שריח הפרחים התעצם ואיים לאטום את חושיהם.

שבע שנים עמד הארמון בשיממונו עד ששמעו של צדוק המרפא הגיע לאוזני מלך כרתים. שליחים נשלחו להביאו ולנגד עיניו הורם מכסה תיבה מלאה בזהב ואבנים יקרות בביתו שבחבל יהודה. שליחי המלך הבטיחו לו עשרת מונים אם יציל את הנסיכה. צדוק היסס לרגע קט ואז אסף את צרור מיטלטליו ואת אגד צמחי המרפא ויצא עמם אל המרכבה ההדורה שהמתינה בחצר הבית.

מספרים בכרתים כי מהירה כרוח הייתה נסיעתם, ושעה שתש כוחם של הסוסים התרוממה עדת ציפורים מתוך שדה חיטים, ובנושאן גרגרים במקורן קרבו אל ראשי הסוסים והטילום אל פיהם. מרוצת הסוסים גברה והמרכבה הגיעה אל נמלה של עכו עוד בטרם ירדה החשכה.

שתי יממות לאחר מכן ניצב צדוק בן עזריה מול ארמון המלך כשהוא מביט בענפי השרך העוטפים את קירותיו, ונדמים כמתייצבים למולו כחומה. נשא ראשו והביט בחלון חדרה של הנסיכה. משקוף החלון היה מעוטר בגילופי פרחים, רבים מהם בדמות פרח השרך. 'דומה הולך לדומה', חלפה במוחו המחשבה.

פנים החדר נראה מבחוץ אפל ומאיים, והוא חש בחרדה העולה בו. ביקש לעודד את הנסיכה ושלח לה במחשבתו הבטחה כי יעשה כל שבכוחו לשחררה. אחר פנה למלך, "ארצה להצטרף אל חייליך שעה שייכנסו להאכילה".

המלך הנהן, מורה למפקד המשמר למלא את בקשתו. לצדוק הובהר כי החיילים מטפסים על יתדות שנתקעו בקיר המוליך לחלון חדר הנסיכה. החייל ההולך בראש קוטם את גבעולי השרך הסוגרים על החלון, והבאים בעקבותיו משתחלים בחופזה בין הגבעולים המתחילים לצמוח ממקום הגדם כדי לאוטמו מחדש. עיקר הקושי הוא להישאר ערניים כנגד הריח המסמם העולה מפרחי השרך. לשם כך כורכים החיילים סביב אפם רצועות בד שנטבלו בשתן סוסים. הריח המתועב מרחיק כל השפעה של השרך והם נותרים במלוא חושיהם עד השיבה אל הקרקע.

צדוק טיפס בנחישות בעקבות החיילים, ותוך זמן קצר התייצב בחדרה של הנסיכה והתבונן בפנים החיוורות השקועות במצע הרך. עיניה נפקחו לרגע קט עטויות ערפל ואבודות כשחשה בנוכחותו.

צדוק הביט בה בצער עז. "אלוהי ישראל", לחש, "תן בידי את הכוח לשחררה".

גבעול פרץ מגדם שרך שנקטע על ידי אחד החיילים, נע בצמיחה מהירה על הרצפה ונכרך סביב קרסולו של צדוק. הוא הזדעזע, קפא לרגע על מקומו ואז רכן והסיר בזהירות את הגבעול העדין חושש פן ייקרע. קווי כסף דקיקים נמשכו לאורך הגבעול. צדוק בחנם בסקרנות. קול עלה לפתע מהמיטה, וצדוק ושלושת חיילי המשמר הזדקפו בבהלה.

"הרוח תפקוד אותי מדי ערב", נשמע קולה של הנסיכה, חלש אך בהיר.

שומרת גופי מכליה.

אתה הזר שהגיע לכאן,

הבט בי.

הרוח ביקש ואני נענית,

כי תחבוק את גופי בצדך.

אם כך תעשה,
תיחתם בגופך נשיקת השרך,
ואל לבך ייכנסו סודותיו".

דממה השתררה בחדר. איש מהנמצאים לא העז לדבר. גופה של הנסיכה שקע ברפיון אל המיטה, וריסיה צנחו אוטמים את האור שזרח מעיניה שעה שדיברה.

מפקד המשמר פנה אל צדוק, מביט בו ביראת כבוד, "שבע שנים לא דיברה הנסיכה. בואך עורר את נפשה ואולי עתה תקום ממשכבה".

"לא קולה היה זה. כוחות חזקים ממנה שולטים בגופה ואין היא יודעת את אשר תדבר". צדוק הביט בגבעולי השרך המשתרגים ועוטפים את מיטת הנסיכה. נדמה שריחם המערפל של הפרחים התחזק ומפקד המשמר הורה לחיילים למהר ולהאכילה. החייל נושא המזון קרב למיטה, והחל מאכיל את הנסיכה מהקערה שבידו. זו בלעה בבלי דעת את הנוזל הסמיך והחיל ניגב בעדינות רבה את שפתייה.

כשסיים הורה מפקד המשמר לפנות את החדר והם יצאו תומכים בצדוק ברדתו.

המלך ניצב למרגלות הקיר מצפה בדריכות. "דברו", ציווה.

מפקד המשמר דיווח בפרוטרוט. תיאר את מראה פניה של הנסיכה, סיפר על התעוררותה וחזר על הדברים אשר אמרה.

גלימתו של המלך רשרשה בסערת רוחו, "האם השרך הוא שדיבר מגרונה של בתי?"

"כך נראים הדברים". ענה צדוק בקול רגוע.

זעם חסר אונים עמד בגרונו של המלך, "ומה רצונו?"

"ביקש שאשכב לצדה של הנסיכה".

המלך השתנק.

"איני יודע מדוע", אמר צדוק, "אם אוכל לשוחח עם אחד מכהניך ואלמד את מקור השרך, אולי אמצא תשובה לכך".

המלך התפרץ, "לא אתן לחלל את כבודה של בתי. אם נגזר עליה למות מוטב שתיפרד טהורה וזכה כאשר חייתה".

"האם תיאות לסכן את חייה? לא נותר לה זמן רב, כוחה הולך וכלה, ואני, שבועתי נתונה לך, לא אניח ידי על גופה..." פני הנסיכה המיוסרים עלו לנגד עיני צדוק ולבו זע בקרבו.

המלך התנשם עמוקות. "גם לחייך חושש אנוכי, אם יטפס השרך על גופך אפשר כי לא ירפה".

"לכן רצוני ללמוד תחילה רבות ככל האפשר על מקור כוחו של השרך ועל דרכיו". השיב צדוק מביט במלך המתלבט בחרדתו. "בקשתי שטוחה בפניך. לא אחלל את תומתה של הנסיכה, נשבע אני לך זאת בחיי. תוכל להרגני אם אסטה מכך ולו כמלוא הנימה". צדוק דיבר בקול מפציר חש כי חיי הנסיכה מוטלים בכף ידו. המלך נשא את ראשו אל חלון חדרה של הנסיכה. צדוק חש את מגע האדמה מתחת לרגליו. 'כוח מיטיב יש באדמה זו', חשב, כל רע לא יאונה לי.

"אצווה לשלוח אליך מיד את הכהן הראשי", אמר המלך, "דרוש וחקור ככל שתאבה, ומחר אלווה אותך אנוכי אל חדרה של בתי".

ראש המשמר נע במקומו במחאה, אך נמנע מלומר דבר.

צדוק שב לחדרו וישב ליד החלון מביט בשמים הכחולים. לעתים תכופות בסיימו טיפול בחולה היה נוהג להביט ארוכות בשמים, אוסף כוחות ומטהר את נפשו.

קול נקישה עקרו מהרהוריו והוא קם לפתוח את הדלת.

רעמת שיער שחור, פנים נשריים ועיניים חודרות צצו מולו. הכוהן העליון ניצב בפתח, מרכין ראשו בהדרת כבוד.

"אנא הכנס". הזמינו צדוק.

הכוהן פסע אל תוך החדר. "ברוך בואך אל ארץ כרתים", בירך בקול שהפתיע את צדוק בעדינותו, והושיט לו קופסת עץ קטנה.

צדוק הופתע, קיבלה לידו, מישש את עיטורי העץ העדינים והרים את המכסה. אבן קטנה זהרה בתוכה. עיניו אורו בהתפעלות מיפעתה.

"בת העם הנסתר' יקרא לה, וסגולתה להיטיב עם כל המחזיק בה", אמר הכוהן, "מנחה צנועה לאות תודה על בואך".

צדוק הרכין את ראשו בתודה, ונטל את האבן באצבעותיו. רכות חלחלה באחת לגופו כשחובר אל הכוח היוצא ממנה. הודה לכוהן במילים חמות על מתנתו והזמינו להתיישב בצד השולחן ולהתכבד בתקרובת המונחת עליו.

"האם תיאות לספר לי מהו מקורו של הצמח בחדרה של הנסיכה?" שאל.

"בעיניך תחזה", השיב הכוהן העליון. שלח ידו אל בין גלימותיו, והעלה צלם שור קטן שקרניו נישאות מעל ראשו. אחר התרומם וניגש לגומחה קטנה בקיר. בשים לב העמיד בתוכה את השור, ברר מעט מהתקרובת והניחה לפני הצלם. אחר כרע על ברכיו והחל נושא תפילה.

עת ארוכה חלפה... ולפתע נבקע חריץ קטן בקרקע, וגבעול שרך החל עולה מתוכו, משתרג ומטפס, נע לאטו אל עבר הפסל. עליו נפרסו וכיסו את גופו של

השור, וניצני פרחים כחולים הנצו והחלו מדיפים את הריח המשכר שהכיר צדוק מחדר הנסיכה.

"כשהגיעו אבותינו אל האי מצאו את השרך גדל בינות לחורבות הקדמונים". הכוהן התרומם והתיישב למול צדוק. "איש אינו יודע מהיכן הגיע. יש האומרים כי שורשיו אוחזים באי ומונעים את היסחפותו אל לב הים, אך אנו אנשי הכהונה מאמינים כי אח הוא לבני העם הנסתר, ומשמש להם עיניים ועושה דברם.

עודו מדבר והגבעול הכרוך על גוף השור החל מתארך ונע לעבר רגליו של צדוק. הגיע אליו והחל סובב סביבו. שלושה סיבובים סבב ואז חדל.

על פני הכוהן העליון עלתה יראת קודש. "כוחות חזקים טמונים בך המרפא", אמר, "מבין שפתי הנסיכה דיבר אליך השרך ועתה בחר בך כשליחו". הכוהן עצר כחושש לתגובת צדוק לדבריו. "מעת לעת יסובבו גבעולי השרך תינוק אשר אך נולד, ובני משפחתו ידעו כי נבחר לשרתם. באישון לילה יילקח ולעולם לא יראה שוב".

"האם תדעו לאן יילקחו התינוקות?" צדוק הביט בלא הבעה במעגלים הסוגרים סביבו.
"לא נדע".

צדוק דמם. הכוהן הביט בו במבט חודר. "עליך לעשות את אשר ציווה השרך הקדוש, ומי ייתן ותביא מרפא לנסיכה".

צדוק הנהן באיטיות.

בבוקר טיפסו חיילי המשמר אל חדרה של הנסיכה מסוככים בגופם על המלך ועל צדוק. מראה המיטה נותר כשהיה, אך פניה של הנסיכה נדמו חיורים מתמיד. המלך הביט בה בעיניים כלות.

"אין היא חשה מאומה", ביקש צדוק להרגיע את המלך, "וגופה, למרות חולשתו, לא ניזוק".

פסע לעבר המיטה, התנשם עמוקות לשכך את חרדתו, והשתחל אל בין הגבעולים והפרחים, נשכב בצד הנסיכה. הביט ארוכות בפנים הרכות הדוממות לצדו ועצבות גדולה שטפה אותו. על חזהו בהקה השרשרת ועליה האבן הכחולה שקיבל מהכונה. שלח ידיו, הסיר מעליו את השרשרת וענדה לצוואר הנסיכה מבקש להעניק לה מכוחו ואהבתו.

עת ארוכה חלפה ודבר לא אירע. צדוק הפנה מבטו אל המלך. "מוטב שתתירו אותנו לבדנו. ייתכן כי ממתין הצמח ללכתכם".

המלך הנהן בראשו, "חיילי יעמדו בצד הארמון מוכנים לקריאתך".

שקט השתרר לאחר צאת המלך והחיילים. נשימותיה העדינות של הנסיכה הפרו מעט את הדומיה. האד המשכר שעלה מהפרחים טיפס והגיע אל נחיריו של צדוק. חשש פן יתערפלו חושיו, אך חושיו נותרו צלולים והוא שכב בלא תנועה מצפה לראות מה יתרחש.

רחש עלה לפתע ופתח צר נפער ברצפת החדר. אור עלה מתוכו, מתגבש והופך לדמות אדם מוצקה למראה. צדוק הזדקף בבהלה. מראה הדמות היה שונה מכל אשר ראה. גובהה היה כמחצית גובהו של צדוק, עטויה גלימה בצבע האדמה ושערותיה ארוכות ואחוזות בחוזקה בסרט סגול. עיניה היו ענקיות, וזיק של צחוק ריצד במעמקיהן. צדוק שהבחין בו חש כי פחדו שוכך.

ידי הדמות נעו והגבעולים החלו נסוגים מאחיזתם בגופו של צדוק שהשתחרר ונעמד בצד המיטה, "מדוע הוחזקה הנסיכה בכבליה?" שאל בקול רועד מעט.

גוניה של הדמות השתנו שעה שקרבה אל המיטה. הניחה ידה רגע קט על מצח הנסיכה וסומק החל עולה על פניה ועורה. "חלשה הנסיכה... אך עתה קרבה עת החלמתה". הדמות פנתה לעבר צדוק. עיניה הביטו בו

בחום. "חייבים היינו להביאך אל ארצנו, ומחלתה שימשה אותנו לכך.
"מהו רצונכם ממני?" שאל צדוק.
"אחד מבני האדם נמצא עמנו זה שנים רבות, ועתה הגיע זמנו לחזור אל בני עמו. ברצוננו כי אחד מאחיו ישיבו אל ביתו".
"מדוע אנוכי?" שאל צדוק.
צבעי הדמות התחזקו. "יש בך מרוחו של אותו בן האדם."
צדוק הסב את ראשו והביט בנערה השוכבת במיטה.
"האם תשחרר הנסיכה?" שאל.
"מיד לאחר יציאתנו ישוחררו כבליה וכוחה ישוב אליה". האדמה בצד הדמות נעה, הפתח התרחב ומורד התגלה. צדוק הביט עוד רגע קט בנסיכה ואז נפנה והחל יורד. הדמות מיהרה בעקבותיו. מאחוריהם נאטם הפתח ואפלולית שבה וירדה על החדר.

* * *

המחילה מתחת לחדרה של בת מלך כרתים מתמשכת ונדמה שאין לה סוף. הדמות נמוכת הקומה פוסעת בתוכה בצעד קליל, מחככת ידה בחיבה באבנים הבולטות מהדופן. צדוק המהלך בעקבות הדמות חש בכוח האדמה המקיפם ובוחנו בחשש. חושיו אינם מזהים כל סכנה והוא נרגע מעט ופונה להתבונן בסקרנות על סביבותיו.
נדמה כי הדמות חשה בעובר במוחו והיא נעצרת וסובבת לעברו. במרכז מצחה, מבחין צדוק, ישנה גומה קטנה ועגולה.
"שמי ארכון", אומרת הדמות ומחייכת אליו, "אולי יבוא יום ותהפוך לידידי, אז תדע לקרוא לי בשמות

נוספים. עתה עלינו למהר, אחיך נחלש עד מאוד ובואך יצהיל את רוחו".

השניים מחישים צעדיהם. צדוק חש כיצד הכוח סביבם מפעפע באיבריו ומחזקו. לרגע קט נדמה לו כי הדמות לפניו ניגפה באבן וכשלה, אך עד שחידד מבטו התיישרה הדמות והמשיכה בהליכה מהירה. הוא הרים ראשו לתקרה והבחין בחרכים קטנים ובוהקים. קרני השמש חדרו דרכם ועטרו את רצפת העפר בעיגולי אור. "האור מסייע לחדש כוחותיו של אחיך. אולם עתה אין בו די ועליו לחזור אל פני האדמה". נשמע קולה של הדמות. המנהרה התעקלה בחדות והדמות נעלמה מעיני צדוק שחש להדביקה ומצא עצמו באחת בפתחו של אולם גדול.

אבנים יקרות עיטרו דגמים מורכבים על הקירות ורצפת העפר הייתה מכוסה ברקמת פרחים שנדמו כנעים לעבר מרכז האולם. צדוק חש בעתיקותו המופלגת של המקום ובקדושתו. המום וחושש פסע פסיעה אחת לפניו ועצר.

הדמות התייצבה לצדו. "דורות רבים חיים אנו כאן, ואת בני האנוש נדע עוד מהימים בהם למדו להלך על פני האדמה. מתנות רבות העניק לנו האל, אך אחת החסיר, את היקרה מכול – 'מתת ראית הנולד'. לבני האנוש ניתנה, גם אם למעטים בלבד. לכן החליטו חכמינו כי בכל עת ישכון עמנו בן אנוש אחד אשר מתת הראיה בידו. בילדותו יילקח ובינינו יבוא לחיות ולשתפנו במתנתו. רבים שכנו עמנו עד עתה, וכשזקנו והגיעה שעתם למות השבנו אותם לביתם. עתה הגיעה שעתו של האחרון שבהם".

פתח נסתר נחשף בדופן האולם, ושתי דמויות יצאו מתוכו ופנו לעברם. אחת נמוכת קומה ומהבהבת, בת

דמותו של מלווהו של צדוק, והשנייה אדם כפוף מכובד השנים.

השניים קרבו לעברם. הגבעולים על הרצפה נסוגו לצדדים יוצרים עבורם נתיב להלך בו.

הזקן נעצר לפניו, חסון ומוצק היה למראה למרות זקנתו ורשת קמטי בינה חרוצה בפניו. מבטו סקר את צדוק וחדר אל מעמקיו. "האם חוזה אתה?" שאל צדוק, משתמש בכינוי המצוי בארצו.

הזקן חייך. "גרגרי החול החבויים בין אצבעות רגליך, מהיכן באו? חלקם נשאת ממולדתך הרחוקה וחלקם מאדמת האי אליו הגעת. רואה אני רבות לאחור ומעט לפנים".

ליבו של צדוק נכבש בחום החיוך שהאיר את פני הזקן. חש בשבריריותו, וידע מכוח המרפא שבו כי חלש האיש עד מאוד. "אם תיאות, אסייע לך ככל שיהיה לאל ידי". אמר.

חיוכו של הזקן דערך, "שנים רבות לא הייתי על פני הקרקע. המחילות הן ביתי, ובני העם הנסתר משפחתי". "המוות מבקשך", אמרה הדמות שלוותה את צדוק, "גופך נחלש ובלא קרני החמה יפוג כוחו".

החוזה הביט בדמות באהבה, וצדוק חש כיצד שוקל זה את דבריו. "תפסתני בחולשתי", אמר לבסוף, חיוך מר עולה על פניו, "עדין אין ברצוני למות".

לבו של צדוק נמלא חיבה אל האיש הזקן, "לא מרצוני הובאתי לכאן, אך אשרתך ברצון. בארצי נחשב אני כבקיאת במלאכת המרפא. אך חייבים אנו לשוב אל האדמה, אל המוכר לי".

"נאה האיש אשר מצאתם עבורי". פנה החוזה אל שתי הדמויות, "כדרך שנהגתם עמי כל ימי".

דממו הדמויות. קירות האולם נבקעו, ודמויות אור קורנות יצאו וקרבו אליהם. נוגה פשט ועלה מהן ועיני

צדוק מלאו בדמעות מיפי המראה. גופו של החוזה עטה אף הוא הילת אור, ובגדיו של צדוק הבהיקו כאילו עברה עליהם יד מטהרת.

הזקן פנה והחל מדבר אל הדמויות. הזכיר את ימיו הראשונים עת הגיע אל מתחת האדמה, ואת האהבה העצומה אשר הוא רוחש להם. דיבר על רצונו להשאר, וסיים בהודיה על כל הטוב שעשו עמו ועם בני האדם החיים על פני האדמה.

אחת אחר השנייה ניגשו הדמויות ועטפוהו בזהרם. פני הזקן נעו מצער ועיניו זהרו מדמעות. הדמות שליוותה את החוזה נעה והתייצבה אל מול צדוק, "כוח מיטיב לך, המרפא, ואנו נוסיף עליו משלנו כאות תודה על הסכמתך לסייע ביד אחינו".

זוהרה התרחב ואפף את צדוק. חש כיצד כוח עצום מציף את לבו. ידיו עלו וירדו באוויר כפורעות, וידיעה עלתה בו כי חובר אל הגעש השוכן מתחת למוצקות האדמה. "ישכנו בלבך בצוותא הדממה והסערה, ומכוחם תדע את כוח המרפא אשר מעבר לכל מרפא".

גופו ונפשו של צדוק פעמו באחדות שלא חווה מעולם, והוא הרכין את ראשו בהודיה על החסד שהוענק לו. הושיט ידיו לגעת בדמות לפניו. הידיים חדרו דרך חזות הגוף בלא שנתקלו בדבר והוא כשל לפניו. חש בעליצות הגואה מהדמויות ונעטף בשמחתן. צחקו הדמויות וצחוקו של צדוק עלה גם הוא. הרים ידו לנגב את עיניו שדמעו מהצחוק, וכשהורידה נמוגו הדמויות ורק החוזה נותר לצדו.

פנו לצאת, נכנסים אל פתח מחילה אליה כיוון החוזה. עד מהרה הגיעו לפתח ששיחי שרך חוסמים אותו. קרני שמש חדרו מבעד לעלים בוהקים ומסנוורים. הזקן הביט באור בחשש והפנה פניו אל עבר צדוק, "כוחה של החמה מעורר את חרדתי..."

צדוק הניח את ידו על שכמו להרגיעו. הגיעו אל הפתח וענפי השרך נסוגו מפנים להם דרך מעבר. פסעו ויצאו ומצאו את עצמם בקרחת יער. צבעי העצים והפרחים סביבם קרנו מסמאים בחיותם. ליבו של צדוק התרחב מעונג המראות, אך הזקן כיסה בידו על עיניו, פלט גניחה וצנח על הקרקע. צדוק גידף את עצמו. כיצד לא שיער כי יכבוש האור החזק את נפשו של החוזה. הביט מסביב לחפש להם מקום מסתור. לא הרחק הבחין בעץ רחב נוף. הרים את הזקן בזרועותיו ונשא אותו אליו בחיפזון, השכיבו בצל וכיסה את ראשו באדרת שהסיר מעליו. אחז בכף ידו של הזקן לבדוק את הלמות לבו והבחין במתווה פרח החקוק בשורש כף היד. קירב את עיניו בפליאה. שלושה עלים היו לפרח, שניים כחולים ואחד אדום. הולם לבו של החוזה היה קבוע ובהיר וצדוק נרגע. היטיב את הכיסוי על גופו והתיישב לצדו. רוח קרירה החלה נושבת, רשרוש העלים עלה כמנגינה ערבה. ראשו נשמט והוא נרדם.

* * *

בארמון ישבו אותה שעה הנסיכה ואביה המלך, שרויים בשמחת איחודם. שעה קלה אחרי שנסגר הפתח מעל ראשו של צדוק החלו גבעולי השרך לנוע ולהרפות מאחיזתם בנסיכה. ריח הפרחים הכבד שינה את טיבעו וכוחות צמיחה זרמו אל גופה הרפה משיבים לו את כוחו. קריאותיה הצוהלות של הנסיכה הזעיקו את חיילי המשמר שטיפסו בחיפזון אל החדר, ולמרות מחאותיה נשאה בזרועותיהם אל מצע מיוחד אשר הוכן עבורה בצד הארמון.

המלך סקר את בתו מבעד לצעיף דמעותיו חרד
מחותם השנים בהם שכבה בלא תנועה, ולבו נשטף
בהקלה למראה קלות תנועותיה ועליצותה. רק במבטה,
הבחין, שכנו עתה עומק וחכמה אשר לא היו בו קודם
לכן. נפשה כמסה סוד ובגופה רגשו זרמים שאיש
מלבדה לא ידע. ליבו של המלך כמעט שנשבר באהבתו
הגדולה.

התחבקו, ולא יכלו להכיל.

ימי חג ומועד הוכרזו בממלכה. הנסיכה יצאה אל
מרחבי האי לבקר את בני עמה ולחזות במראות אשר
נשללו ממנה שנים כה רבות. כל כמה שראתה לא
שבעה ומרכבתה הילכה בכל דרך ושביל על אדמת
כרתים. החריצים בפניו של ראש המשמר העמיקו, אך
נפשה של הנסיכה פרוחה ופני התושבים נהרו בפוגשם
בה. שבעה ימים נהגה כך, ואחר רווח לנפשה והיא שבה
לארמון מבקשת להגות במה שאירע לה.

מראה הנוכרי שהצילה עלה שוב ושוב במוחה, אביה
תיארו כנמוך קומה, מוצק וגמיש, ובעיניו אש רכה מכול
אשר חזה מימיו. צד ירכה אליו נצמד התלהט, וגרם לה
לבקש לראותו ולתהות בחרדה להיכן נעלם.

מבטה סוקר את הנוף דרך החלון והיא מקווה כי יגיע
במהרה.

* * *

צדוק שר ורקד בעשב הירוק. החוזה ישב לא הרחק
ממנו כשהוא נשען בגבו על אחד העצים והביט בו
בחיוך. האיש הצעיר הפך לרעו מאז יצאו את מחילת
העם הנסתר.

הרוח נשבה בחוזקה. החוזה התעטף באדרתו וצדוק
שהבחין בכך חדל לרקד וחש להתקרב כשפניו עדיין

עליזות. "העצים הללו", אמר, "דבר יש בהם דבר המרחיב לב אדם וממלאו עליצות".

החוזה הביט בעצים בעיניים זוהרות, "בשורשי העצים חזיתי רבות אך מעולם לא שיערתי את יפעת מראם מעל פני האדמה". הפך פניו בחיבה אל צדוק, "רגליך קלות עד כי נדמית כחרגול".

צדוק צחק בקול גדול. "ככל האדם אנוכי", אמר, "רגלי אחוזות בקרקע ולבי נכסף לשחקים". קרב והתיישב, "עירו של מלך כרתים נמצאת לא הרחק. אם נחיש צעדינו ינוח גופנו כבר הלילה על מצעי הארמון". "גדול הפיתוי". חייך החוזה בבדיחות וקם בכבדות על רגליו.

צדוק תמך בו והם שבו ללכת בין העצים. אד חם עלה מהקרקע והזקן שאפו בכמיהה, "מזכיר הריח את מחילות בני העם הנסתר. לעתים..." שקע בזיכרונות, "היתה דרכי אובדת לי ואחיות האור היו באות להצילני ולהאיר את דרכי".

"רבות סיפרת לי על שוכני האדמה", אמר צדוק בסקרנות, "אך על אחיות האור טרם שמעתי".

החוזה נשא עיניו אל השמים, "יפות מכול הן... ילדות של דממה ושל אור. יש אומרים כי נוצרו מדמעותיה של האם הגדולה בלידתה את בני האדם. ברית כרותה מאז בינן לבין האדם ובשעת צרה יחוש להצילו. מעולם לא חזיתי באהבה כאהבתן". כמיהה עלתה בקולו.

"מדוע אינן מתגלות לעינינו?" שאל צדוק.

"מסביבנו הן, בכל אשר תלך", החוזה הניף את ידיו בתנועה רחבה, "אם תבקש תופענה בפניך".

"מבקש אני", צדוק העביר מבטו סביב, "רוצה אני לראותכן". הרים קולו.

החוזה פרץ בצחוק, "לעולם תבואנה בשעה בה לא תצפה. חובבות משובה הן כמוך ואוהבות משחק".

המשיכו בצעידתם כשצדוק מכוון את דרכם.
לקראת רדת החמה הגיעו לשערי עיר הבירה
והתייצבו לפני דלתות העץ האדירות.
זרות דיבורו של צדוק ומראהו העייף של החוזה העלו
את חשדם של השומרים והם הותירו בצד חומת העיר
עד שיבררו אם אכן אורחי המלך הם.
הזמן חלף בעצלתיים. החוזה עצם את עיניו ונדמה
כנרדם. צדוק סבב כארי בסוגר ממלמל לעצמו בכעס.
חייל משמר הגיע אל פתח הארמון וביקש להעביר
את הודעת צדוק אל המלך. שאגת שמחה נשמעה,
ולמול החייל המבועת הופיעו המלך והנסיכה. המלך
ציווה לשוב במרוצה אל חומת העיר ולהכין את השנים
למרכבה אשר תשלח להביאם לארמון.
החייל שעט בחזרה אל השער מתפלל בלבו שאיש
לא עלב באורחיו של המלך. באנחת רווחה ראה כי איש
לא הטרידם והוא קרב אליהם ומסר את דברי המלך
תוך הוספת דברי התנצלות ובקשות מחילה.
צדוק קיבל ברוח טובה את ההתנצלויות, החוזה הביט
במהומה מסביב וצחקק בהנאה. כוסות יין הובאו להשיב
נפשם. זבוב אשר ביקש לנחות על יד החוזה, החטיא
וצלל בכוס. אימה עלתה על פני השומר אך החוזה רק
חיך ושלה באצבעותיו את הזבוב. נפח עליו מספר
פעמים וכשחזרו כנפיו לפרפר שחררו לחופשי.
השומר העיף בו מבט מבוהל ונעלם. החוזה לגם
במתינות מהיין והמתין.
המרכבה המלכותית הגיעה ומתוכה זינק המלך. אחז
בזרועותיו את צדוק ואימצו אל חזהו. צדוק חיך אליו
בכל לב והטה את ראשו לעבר החוזה הזקן. "רע מצאתי
בדרכי", אמר, "בקרב בני העם הנסתר התגורר, ועתה
יבקש לחיות עם בני עמו".

דממה השתררה. החיילים נסוגו לאחור והביטו בחוזה ביראת כבוד. המלך והחוזה התבוננו זה בזה ארוכות. לבסוף שבר המלך את השתיקה, "רבות האגדות בקרב בני עמי על בני העם הנסתר ולבי סקרן לגלות מצפונותיהם. היה ברוך בשובך אלינו. בארמוני תשכון, ואם מרגוע תמצא בו, בשמחה יהפוך לביתך".

החוזה הזקן הרכין את ראשו לאות תודה. המלך דחק בשניים לעלות למרכבה, "הפתעה מצפה לך בארמון", אמר וחיך לעבר צדוק. השמש החלה נעלמת והשמים נצבעו באור השקיעה. תרועת שופרות נשמעה כשהמרכבה קרבה ונעמדה מול פתח הארמון. שורת החיילים ניצבה כמשמר כבוד. השורה נבקעה והנסיכה צעדה לקראת צדוק. לבושה בשמלה צחורה ועל חזה בוהקת האבן הכחולה. נשמתו של צדוק נעתקה. ביקש לפסוע לקראת הנסיכה ולא יכול היה. עמדו מביטים זה בזו... המילים נמוגו ועמן כל הסובב. פתח צר נבקע באדמה וגבעול מעוטר בפרחים טיפס, יוצר מעגל מסביבם.

החוזה חיך בשמחה על ברכתם של בני העם הנסתר ולבו של המלך פחד ורחב בIODעו כי מצאה בתו את בחיר לבה ולא ירחק היום שבו תילקח מעמו אל ארץ נוכריה.

"אלך עמם בכל אשר יפנו", אמר החוזה, והמלך הניד בראשו בהכרת תודה.

החתונה נערכה בארמון הקדום בלבה של בירת כרתים. דורות רבים אין איש שוכן בו, אך תהילתו והדרו נשמרים, והמלכים מקיימים בין כתליו את טקסי ההכתרה והנישואין.

המלך התייעץ בחשאי עם החוזה וזה אישר כי המקום תואם את מתווה הגורל.

כשהחווה מבקש לצפות את העומד להתרחש הוא מדמיין קו ישר מול עיניו וצובעו בזהב. יד נעלמה אוחזת אז בקצה הקו ומוליכה את מבטו אל מחוזות העתיד. תמונות מופיעות לנגד עיניו וקו הזהב נע בתוכן כרצונו עד היעצרו למול פרט מסוים. את תמצית המאורע מכיל אותו פרט וממנה יונק החווה את שעתיד לבוא. עתים ייעצר קו הזהב מול אדם, עתים מול חפץ, עתים מול חיוך, או מבט, או מילה... אחר זמן שאין לו שיעור מתפוגגת התמונה ונעלמת, ובבוא העת יזהה אותה החווה בעולם הסובב אותו, וידע כי נגללו חוטי הגורל עד תומם והגיע מועד התגשמות הנבואה.

עתה מופיעה בתמונת עתידים של צדוק והנסיכה דמותו הכהה של לוחם. חמוש בקשת הוא חולף מול עיני רוחו של החווה ועל פניו אבק המדבר. האם הוא נושא את בשורת מותם של הנסיכה וצדוק?... אין הוא יודע זאת לבטח.

את עצמו אין החווה רואה לעולם. פעם אחת ויחידה זיהה את שולי אדרתו בצד תמונה, אך כשביקש לבחון את הבגד מקרוב נעלם המחזה, והחווה התעורר אפוף בכאב עמוק אשר אפפו כנחש חנק סביב גופו.

החתונה התקרבה לסיומה. בכרתים נהוג כי אבי הכלה מבקע בגרזנו גדר עץ הסוגרת סביב לכלה ומעבירה נישאת בזרועותיו אל החתן. זה לוקחה מידיו ובני הזוג מתייצבים בתוככי כוכב מחומש לקבלת ברכת הכוהן.

שמש בהירה האירה מבעד לחלונות האולם. שיערה של הנסיכה גלש באשד זהוב סביב פניה וצדוק הביט בה ולבו נכמר מאהבה. ציוץ רך נשמע וציפור קטנה חדרה אל האולם מבעד לאחד החלונות. מעופה הואט והיא נעצרה כשכנפיה מפרפרות מול צדוק. הושיט את

ידו והציפור נחתה עליה, מקורה נפתח ואבן חן קטנה
התגלגלה אל הכף הפרושה.
צדוק קרב את עיניו להביט באבן. אדומה הייתה
ונראתה כטיפה.
"אחות היא לאבן על צווארי", אמרה בפתיעה
הנסיכה, ממששת את האבן הכחולה התלויה לצווארה.
"תשורות בני העם הנסתר הן השתיים", אמר החוזה,
"את חותם נפש המחזיקם יטביעו בחובם, ואף את משא
אהבתו". החוזה הביט בצדוק ובנסיכה בפנים קורנות.
הנסיכה נשאה ראשה אל הציפור הנעלמת בהודיה,
וצדוק הידק אגרופו סביב האבן האדומה.
הדרת קודש אפפה את האולם. הכוהן הראשון נשא
את דברי האיחוד והברכה.
צדוק חש את ידה החמה של הנסיכה בידו והודה
לאלוהיו שכה היטיב עמו. "אלוהי ישראל", פנה אליו
בלבו, "אנא קדש את האישה אשר מביא אנכי אל
ארצך". הדופק בידה של הנסיכה הלם בחזקה וצדוק
הידק את אחיזתו.
תרועת שופרות נשמעה וציינה כי הגיעה העת לפנות
אל אולם הסעודה. נגנים נפרשו לאורכם של הכתלים
המעוטרים וצלילי נגינה ושירה עלו נישאים.

* * *

טיפת מים גולשת לאורך שדרתו של צדוק. נתז ממי
הים מתרומם באוויר ונוחת על צווארו, מחליק ומעורר בו
צמרמורת. הגלים עולים ויורדים וצדוק המביט בהם
מדמיין בעיני רוחו רעמת אריה המטלטל את ראשו. זה
שלושה ימים שהם שטים בספינה המלכותית, ואם הכול
יתנהל כשורה יגיעו בערב של יום המחרת לחוף צור
ומשם ירדו נגבה אל ארץ העברים.

הנסיכה וצדוק שוכנו בחדרים השמורים למלך, את ארוחותיהם הם סועדים בצוותא עם החוזה המביט בהם מעל לשולי צלחתו ומתענג על אהבתם. הנסיכה מטבעה שתקנית היא והשנים שבהן שכבה במיטתה אך העמיקו את תכונתה זו. בשלווה היא אוכלת את מזונה, מלווה בחיוכה השקט את מעגלי השיחה החגים מסביב לשולחן. צדוק מביט בה, חוגג את נוכחותה ורק מעת לעת מייחל כי תשתפו במחשבותיה.

מלח קרב ביראת כבוד אל צדוק נושא בידיו יריעה להגנה מפני הנתזים. צדוק משלחו מעליו בתנועת יד חסר סבלנות לנוכח שימת הלב הדאגה של צוות האנייה. המלך הורה לאנשיו להשביע את כל רצונותיו של צדוק, ואם נעם לו הדבר בתחילה, פגה עתה סבלנותו וכל שיבקש הוא להגיע לארצו מהר ככל שאפשר.

אף הנסיכה הודפת את נערותיה המבקשות להסיר את שמלותיה כדי להכינה לרחצה. מבקשת היא להכין את עצמה לחיים בארץ העברים, ויודעת כי לא ישרתה שם כבארמון אביה.

צעקה מושכת את תשומת ליבו של צדוק. אחד המלחים מנופף לו בידו והוא ממהר לטפס במדרגות העץ אל תא הניווט שם נמצאים הקברניט והנווט. "הבט". הורה הקברניט בידו אל עבר צמד אניות שנראו מרחוק. בעוד צדוק מתבונן בהן התפצל נתיבן והן פנו לאגף את ספינתם.

"אניות פלשתים", אומר הקברניט, "מבקשים הם לתקוף את הספינה משני עבריה. זו דרכם בפשיטות על אניות אויביהם".

צדוק מביט בחשש בצלליות דקות הגזרה, חש באימה האוחזת בו. החוזה שניצב אותה שעה בתאו

הביט ביגון עמוק בתמונות חזיונו, רואה את תימרות האש האופפות את הספינה.

ספינות הפלישתים קרבו וניצמדו אל דפנות ספינת המלך. צדוק נלחם כאריה עד אשר נחבט במהלומת גרזן פלישתי ואיבד את הכרתו.

החוזה עזב את תאו ופנה אל הסיפון. הגיע אל גופו השרוע של צדוק, הרימו בכבדות ופנה לטפס באחד הסולמות המחברים את ספינות הפלישתים אל אנייתם. לוחם פלישתי אשר ביקש לנקבו בחרבו, החליק וראשו התנפץ על דופן הסיפון.

החוזה קרב אל המקום בו רוכזו השבויים הכרתים, והשכיבו בעדינות כורע על בירכיו להאזין לנשימתו. רווח לו לשמוע את הנשימה הקצובה.

פנה אל חייל שניצב בקרבתו ושאלו אם ידע היכן הנסיכה. החייל נדהם מעזות פניו, זרועו הורמה להכות אך נעצרה למול עיני החוזה. בקול נמוך השיב כי השבויות מובאות תחילה לתאו של הקברניט לעמוד לבחירתו.

הקברניט הפלישתי שניצב באותה השעה על הסיפון העליון, נדהם לגלות את החוזה ניצב בסמוך לו. "מבקש אני אחר בתו של מלך כרתים". אמר החוזה בקול שלו.

שני חיילים זינקו לפנים אך הקברניט עצרם בתנועת יד.

"מסורה היא בידך", המשיך החוזה, "יום יבוא ומנהיג תהיה לבני עמך... עתה עליך לנהוג בנדיבות לב".

הקברניט נדהם. קרב אל החוזה והביט בו בעיניים מצומצמות. אחר פנה מסמן לחוזה ללכת אחריו. ירדו לתאו של הקברניט. החיילים שהיו בתא הזדקפו באחת, מגלים את הנסיכה ישובה על ספת ההסבה.

לבו של החוזה התרחב משמחה, אך הוא פנה לקברניט בקול חד, "אם תשוב נושא תהילת שבי הנסיכה יפחיד הדבר את נציב עירך והוא יחפש דרך להרגך".

הקברניט נפנה לעברו מהיר כנחש, "מהיכן תדע כל זאת הזקן? כיצד תדע מהן כוונותיו של הנציב?" "ראש וראשון הוא לחוזים בארצי", אמרה הנסיכה. "הקברניט עיכל את דברי הנסיכה, "האם יצליח הנציב להרגני? ... התדע מה צופן העתיד עבורי?" החוזה נע מעט לאחור כמבקש להדוף את נהם לבו של הקברניט. "מעט רואה אנכי... אך זאת אדע, הנסיכה ובן זוגה הם פיקדון בידיך ועליך לשמור על חייהם... בבוא העת ישיבו חובם".

על פני הקברניט התחלפו הבעות חשד ואמון. אחרי שהות ארוכה פנה אל אחד החיילים, "לך עמו", הצביע על החוזה, "והבא לכאן את האיש אשר יראה לך". השניים יצאו. הקברניט נותר עם הנסיכה. "בת לי בגילך", אמר לפתע בהתיישבו בעייפות על כסא עץ מגולף. ידו נעה לפתע, וסכין הבליחה וננעצה בקיר בצד ראשה של הנסיכה. צווחת בהלה נפלטה מפיה. חיוך עלה על שפתי הקברניט, "מאז ילדותה שיחקתי עמה במשחק זה, ומעולם לא החטיאה את שכיוונה אליו.

הדלת נפתחה וצדוק ניצב בפתח נתמך בידי החייל. עיניו הוארו כשהבחין בנסיכה, והוא עטה עליו מחבקת וממששת פניו.

הקברניט פנה לחוזה, "אשמע בינתיים בעצתך הזקן, אביאכם אל ביתי כשבויי ושם אחליט כיצד אנהג. עד הגיענו אל החוף תשהו בהסתר בתאי." הקברניט יצא מותר את השלושה דוממים, החוזה השעין ראשו על הקיר ועצם עיניו ביגיעה. צדוק חיבק

בזרועותיו את הנסיכה וביקש בלבו כי ישמור האלוהים
מכל משמר את חייה.

* * *

הקברניט הפקיד את השמירה עליהם בידי ראש
משרתיו, אך רק לבתו גילה מיהם השלושה, והזהירה
שלא לגלות על כך לאיש. אחר נפרד ומיהר לשוב
לאנייתו.

עיני בתו ליוו אותו בחשש בלכתו. מכירה את סלידתו
מהנציב, וחרדה פן יאבד את קור רוחו ויחשוף את עצמו
לסכנה. את בעלה איבדה בקרב לפני שנה וכל נחמתה
באביה.

סבבה והביטה במבט בוחן בנסיכה, "שמעתי כי חותם
הפר מוטבע בכל הנולד בכרתים, ועמו שבועה להשמיד
את עם הפלשתים?"

עיניה של הנסיכה התכהו, "איש לא יגע בבשר
התינוקות, ודבר השבועה שקר הוא. בשם הפר המיטיב
נשבעת אנכי".

צדוק כמעט וכשל מעייפות. פצעו טרם נרפא
וחולשתו גדולה.

מבטה של הבת התרכך מעט, "ביקש אבי כי ינהגו
בכם כבני מלוכה. חדרים יוכנו לכם למשכב וראש
משרתי ידאג לכל צורכם".

השלושה הובלו אל חדריהם. הבת נהגה בהם כפי
שהבטיחה, והם סבבו חופשיים בין חדרי הבית, אך
מחוצה לו לא הורשו לצאת.

מבנה הבית על רהיטיו וחפצי הנוי שבו משכו את לב
הנסיכה, והיא ביקשה את הסכמתה של הבת להלך בו
עם בנה הצעיר. הילד רווה גאווה בשמשו לה כמורה
דרך והוליכה עולץ בכל חדריו.

כך גילו את חדר הספרים, וחיי הנסיכה אשר עברו
תהפוכות כה רבות, הוסטו אל נתיבם האחרון.
אבותיו של הקברניט הם שהחלו באיסוף מגילות,
והקברניט הוסיף רבות משלו. חלק מהמגילות היו
עתיקות עד מאוד, והילד סיפר לנסיכה ביראת כבוד, כי
הובאו מהארץ הקדומה ממנה יצאו בני עמו.
הנסיכה התבוננה במגילות בסקרנות רבה, חפצה
לגעת בהן ולפותחן, אך חוששת פן תפגע בקודשי
הפלשתים.

בעת ארוחת הערב ענתה הבת לשאלתה כי שנים
רבות שאיש בביתם אינו מגלה עניין בקריאת המגילות,
ורשאית היא לעיין בהם ככל שתחפוץ.

סדר יומה של הנסיכה השתנה והיא החלה לשהות
שעות ארוכות בחדר הספרים פורשת את המגילות
ומעיינת בהן. צדוק אשר התלווה אליה בתחילה בחוסר
רצון נשבה אף הוא בקסם הקריאה והחל מבלה אתה
את רוב זמנו. השניים ביקשו מבת הקברניט להעביר אל
החדר ספת הסבה, העמידו על כן מנורת שמן גדולה
ולאורה קראו.

עם חלוף הימים צמצמה הנסיכה את מרחב קריאתה
והחלה מבקשת אחר מגילות העוסקות בארץ הקדומה,
מקור מחצבתם של הפלשתים.

צדוק גילה בשמחה קבוצת מגילות כתובה בכתב
העברי. כתבים עתיקים עד מאוד היו, ובת הקברניט
סיפרה כי הביאם אביה מאניות שבט הדני בהן נישאו
כחפצי קדושה. עיני צדוק זיהו את הכתב הקדום אשר
לימדו אביו, בזיכרונו עלו פירושי האותיות והלכות
המילים והוא שקע בקריאת המגילות.

קראו והעמיקו... כל אחד בשלו, ולא חלקו איש עם
רעהו מה העלו בקריאתם ועד כמה נגעו הדברים אל
לבם. בבלי דעת הוסטו חייהם אל נתיב חדש, ואת העונג

שגילתה הנסיכה בתיאור קורותיהם של בני העם
הפלשתי מצא צדוק בכתובים אשר תיארו את גלגולם
של בני עמו.

חלפו הימים. אגד המגילות העבריות המונחות לפני
צדוק הלך והצטמק ולבסוף נותרה מגילה אחרונה.
בזהירות פתח את הסרט המאגד ופרש לפניו את
היריעה. קריאת התפעלות התמלטה מפיו.

ציורי גבעולים דקים שזורים בעלים ירוקים עיטרו את
שולי המגילה, ובין המילים הכתובות בשחור עלתה
כפורצת מתווה שושנה עצומה וזוהרת בצבעי סגול
ואדום.

רכן על המגילה להביט מקרוב. השושנה נדמתה
כקורנת ולבו התפעם למראיה. קרבה אל עיניו ונשך
בשפתיו מתוך תדהמה. קווי העלים, אשר נדמו
כאחידים, נפרדו ולעיניו התגלו אותיות זעירות המונחות
זו בצד זו. כה קטנות היו האותיות, עד כי נעלמו כלא היו
כשהרחיק מעט את ראשו. אור מנורת השמן היה חלש
והוא קרב אליה את המגילה בניסיון לקרוא את המילים
הכתובות בעלי השושנה. רעד חלף בגופו... זיהה את
אחד משמותיו של האלוהים, ואחריו אחד נוסף, ועוד
ועוד. גרונו התכווץ שעה שהשמות הלמו בלבו והרעידו
את אבריו.

הטה מבטו אל הגבעולים המעטרים את שולי
המגילה. צבעם הירוק הרגיע את עיניו והתרגשותו
שככה מעט כשזיהה מילות חול. היו אלה דברי הסבר,
הנחיות וכללי חיים. קרא מעט והניח את המגילה כשלב
הולם. מגילת קודש היא, העתק למקור שאבד בראשית
הימים. צופן ומדריך לחיי אדם, מתנת האל היוצר לבני
האנוש.

הנסיכה ישבה כל אותה העת בפינת החדר שקועה
בקריאתה. צדוק קם ממקומו וניגש אליה. נשאה פניה

ונדהמה לראות את הדמעות בעיניו. כרע על ברכיו
לצידה והיא אספה את גופו בחיבוק.

"מה אירע?" שאלה, וצדוק לקחה ופרש בפניה את
המגילה.

מראה השושנה לכד מיד את עיני הנסיכה, והיא
רכנה להתבונן בפליאה גדולה.

"מגילת קודש היא", אמר צדוק בקול רך והחל
מספר את שקרא.

כשסיים ניצבו עת ארוכה בלא אומר, מתבוננים
במגילה הפרושה. הנסיכה הפרה לבסוף את שתיקתם.
"עלינו לקוראה במלואה. את מילותיה תפרש לי, ויחדיו
נהגה בכתוב".

הנהן ומשכה אל בין זרועותיו, שואב מכוחה.

לעת ערב שבו אל חדר הספרים.

בהקפדה רבה פירש צדוק לנסיכה את הכתוב
במגילה, מוודא כי תדע כהלכה את מובן של המילים.
קראו עד שעת לילה מאוחרת ואז חדלו מרוגשים
ועייפים, קובעים להמשיך בבוקר המחרת.

הימים חלפו, מילות המגילה נרקמו והיו להלכות
מדויקות על חיי פרט וקהילה, בית ומזון, עבודה ומסחר
וכל אשר יידרש לאדם בחייו. בראש המגילה מעל
להלכות המעשה, כתובים בגוון הבהיר והטהור ביותר,
זהרו דרכי התכוונות הגוף והנפש, ובראשן אופני קריאת
שמות האלוהים.

נכתבו הדברים כתמצית המכילה את המרובה, וצדוק
והנסיכה למדו מעט בכל פעם, הולכים ונשבים בכוח
המילים הכתובות. חזו בדמיונם את הקמת ביתם, וראו
עצמם חיים על פי אורחות המגילה, מקדישים עצמם
לעבודת האלוהים.

חזנם לבש חדות ובהירות ולבסוף ביקשו את החוזה
ואת בת הקברניט לבוא אל חדר הספרים. שטחו

בפניהם את שקראו והציגו את מחשבתם. אל לב המדבר ברצונם לצאת, אל מקום מרוחק מכל אדם. שם יקימו את ביתם, ויכוונו את מעשיהם ואת לבם על פי מצוות המגילה.

החוזה האזין בדממה, מביט בהם בעיניו הטובות. בת הקברניט נשאה עיניה לפגוש בעיני הנסיכה ובלבה עלה את שידעה מזה עת ארוכה. לאחיות היו, ובאשר תלך הנסיכה תלך היא לצדה.

החוזה ביקש לחזות במגילה עצמה. התבונן בדמות השושנה וקירבה לעיניו לראות את שמות האלוהים. "את שאמרו לי בני העם הנסתר בטרם נפרדנו מבין אנכי עתה. אל לב השושנה תבוא, אמרו, וכשיסגרו עליה סביבך תדע כי מצאת את ביתך".

בת הקברניט נעה בחוסר מנוחה. "לא נוכל ללכת בטרם ישוב אבי, והוא יאסור עלי לעזבו."

"השתנו פני הדברים", אמר החוזה, "נודע לאביך כי מבקש הנציב להכריתו, ועתה נחפז הוא לכאן, שוקל כיצד ישמור על בני משפחתו עד תעבור הסכנה. אם תספרי לו על רצונך לצאת למקום מסתור ישמח לבו ויענה".

ביום המחרת רעמו פרסות סוסו של הקברניט על אבני החצר. בתו אשר התהלכה בדאגתה לו קודרת וזעופה זינקה בצהלה אל בין זרועותיו. אף ילדיה חפזו להגיע, ופניו הקשים של הקברניט התרככו שעה שהרימם בזרועותיו.

הקברניט התרחץ וישב לסעוד. אכל בהנאה, עיניו מתענגות על מראה בתו ונכדיו. לאחר שסיים שלח את הילדים ופנה אל הבת, "סכנה מרחפת עלינו, חושש אני כי מבקש הנציב ללכוד את אהובי ולהפכם לבני ערובה".

הבת הביטה בו בהיסוס והחלה לספר את שעבר עליהם. תיארה את אהבתה לנסיכה והרחיבה על גילוי המגילה ועל הכתוב בה. ימצאו להם במדבר מקום מסתור, הוסיפה, ושם ישכנו עד אשר יפוג האיום. הקברניט האזין בדממה כשעל פניו מתחלפות הבעות של סקרנות וכעס. לבסוף הפר את שתיקתו, "אתן הסכמתי אם תיקחו עמכם חיל משמר לשמור דרככם". בתו נשמה לרווחה, אך נענעה את ראשה, "לא ניקח עמנו חיילים. נאסר הדבר בכל תוקף במצוות המגילה ולא נתחיל דרכנו בסטייה ממנה". "לא תצאו אפוא", זעמו של הקברניט התלקח, "הדרכים מסוכנות הן, ולא אפקיד את חיי נכדי בידי שתי נשים, זקן שפס כוחו ובן עם העברים". בת הקברניט נרתעה, "יוצא אפוא עמנו אחד בלבד, ראש שומרי הבית. שקול כוחו כנגד רבים, ואת הילדים יאהב בכל נפשו וייתן חייו למענם". עיני הקברניט רשפו למולה. בתו הישירה מבטה עז כנגדו. עת ארוכה הביטו זה בזה עד שלבסוף עלה חיוך על שפתי הקברניט והוא פרץ בצחוק. "אף כוחך אינו בטל בשישים. ומוטב כי יזהרו תוקפיך". הבת צחקה ואחזה בידו של אביה. השניים נותרו לשבת, מביטים אל האש שקועים במחשבותיהם.

* * *

את אוהליהם נטעו בשולי מניפת נחל רחבה למרגלות המצוק היורד אל הים המלוח. עץ אלה גדול ניצב בצד סלע גדול וזרזיף מים גלש והתנקז לבריכה קטנה. החוזה האזין להמיית המים, שלח מבטו אל הים השקט והודיע כי מקום מבטחים הוא.

בלבבות גואים בשמחה פרקו את משאם ועד מהרה
הוקמו חמישה אוהלים בתבנית כוכב מחומש.
אוהל הראש נועד לשמש כמשכן לעבודת האלוהים,
זרועות הכוכב ישמשו לחוזה ולנסיכה וצדוק, ורגלי
הכוכב לבת הקברניט ולראש השומרים.
הילדים והנסיכה עיטרו את האוהלים בסרטי בד
צבעוניים, ואת המעט אשר הביאה מתפארת חפציה
חילקה בת הקברניט שווה בשווה בין האוהלים. בפתח
אוהל המשכן תלתה אבן ברקת גדולה אשר נגהה
כלפיד שעה שפגעו בה קרני השמש.
עם רדת החשיכה התכנסו באוהל המשכן. החוזה
ברך ופרש את המגילה. דמות השושנה עלתה כקורנת
והם עצמו עיניהם לנוכח יופייה. המיית הרוח גברה
מסביב לאוהל, והחוזה ניצב שעה ארוכה מקשיב לה
בעיניים עצומות. לבסוף פקח עיניו והביט בהם בעיניים
קורנות. "
"מהו שאמרה?" לחשה הנסיכה.
"עיבדו אדמתכם בטוהר ונפשותיכם יפרחו... הביטו",
אמר החוזה ופרש כפותיו. על פרקי ידיו נגלתה דמות
פרח ולו שלושה עלים.
הנוכחים באוהל הביטו בהם ביראת קודש ונשאו
תפילתם.
כך תם יומם הראשון במקום יישובם, אך מקץ
שלושה ירחים החלו פוקדים את לבו של צדוק געגועים.
חש גירוי במצחו ועמו טיפס בגרונו גוש כאב. הנסיכה
חשה בעובר עליו וקרבה לנחמו.
הניח כפות ידיו על כתפיה והידקה אליו עד שחש
בנשימתם מתערבלת יחדיו. "חסר אני את ביתי", אמר,
פורק את אשר אצר בלבו, "שני אחים לי, ובימים
האחרונים נדמה כי שומע אני את קולותיהם מתחננים כי
אשוב..."

"אלך עמך אף אני", השיבה הנסיכה, "ואחר נשוב לכאן. מי ידע, אולי יצטרפו אחיך ויבואו לחיות עמנו".
צדוק אימצה אל לבו. עם רדת החשכה יצאו לרחוץ גופם ולטהרו, ואחר פסעו לאוהל המשכן לבקש את ברכת האל.

החוזה שהה אותה שעה באוהל. הרכינו ראשיהם יחדיו ונשאו תפילה.

צליל דק עלה... רך וחרישי. החוזה לבדו שמעו. הטה את ראשו בחפשו אחר מקורו ועיניו אורו. גבעול הגיח מתוך הקרקע, עליו הירוקים נפרשים כמגילות זעירות. החוזה כרע על ברכיו ושלח אליו את ידו. הגבעול השתהה רגע קט כנעתר, ואחר פנה לעברם של צדוק והנסיכה. השניים עמדו עדיין בתפילתם ולא הבחינו כיצד נע הגבעול יוצר בתנועתו את סמל התנועה שאין לה סיום.

סיימו תפילתם והשפילו מבטם נדהמים ממראה הגבעולים הסובבים אותם.

הביטו בפליאה זה בזה ואחר נשאו עיניהם בחרדה אל החוזה.

"שלחו דברם בני העם הנסתר", אמר.
צדוק הביט במעגל הסוגר סביבם, "מהו שאמרו?"
"המבקשים הם למנוע את הליכתנו?" שאלה הנסיכה.

החוזה השתהה בתשובתו.
עיני הנסיכה הביטו בו במבט חודר, "אמור דברך כאב וידיד".

"סכנה מרחפת עליכם. רואה אני את הילתה מהלכת בצדכם... החוזה הביט בהם בעצב, " אין בפי עצה. נהגו כמצוות לבבכם וישמור האלוהים צעדכם מכל צרה".

"אצא לבדי ואחזור עד מהרה", פנה צדוק לנסיכה.

הנסיכה הזדקפה, פוגשת בעוצמה את מבטו, "בך
נשבעתי ואת אשר נגזר נעבור יחדיו. "
צדוק כרע בצד הגבעול, הניח ידיו בעדינות על
העלים ושאל, "התגלו לנו מהי הסכנה הניצבת
בדרכנו?"
העלים דממו. לאטו זע הגבעול, נע ומתעקל חרישית
על הקרקע. סמל האין סוף הושלם פעם שנייה, ואחריו
אחד נוסף. הגבעול המשיך בזרימתו יוצר צמדי מעגלים
עד אשר כוסתה אדמת האוהל כולו.
"מהו הדבר הנמסר לנו?" צדוק הביט בהם בחשש.
"את מעגלי חייכם יתארו", אמר החוזה בקול רך.
הביטה הנסיכה בגבעולים הסובבים על הקרקע,
וכאב אשר לא ידעה כמותו הציף את כל גופה. רגליה
כשלו והיא הקשיחה עצמה לבל תיפול.
"ארוגים חייכם מעתה ועד עולם. פעמים תענה
אהבתכם ותמצאו איש את רעהו, אך במעגלי חיים רבים
תשכנו בבדידות ובלא מענה". דיבר החוזה.
"אך מדוע שלחו בני העם הנסתר את דברם עתה
בראשית אהבתנו?" שאל צדוק.
הביט בו החוזה דומם והנסיכה הליטה את פניה
בכפות ידיה.
הפנה צדוק אליה את מבטו ופניו רפו לפתע בהבנה.
קרב ואספה בזרועותיו. בכיה של הנסיכה גאה עד כי
אפף את האוהלים מסביב. בת הקברניט וראש
השומרים שמטו מידיהם את שעסקו בו ונחפזו לאוהל
המשכן.
דמם החוזה ועיניו בנסיכה ובצדוק העומדים חבוקים.
"מחר יוצאים אנו אל כפר הולדתי", אמר צדוק
והנסיכה הנהנה בראשה במסתור חזהו.

* * *

צדוק נשא מבטו להביט בנסיכה המהלכת לצדו. יום תמים הלכו לאורך הים, ואחר טיפסו במעלה ההר עד אשר יצאו ועלו אל המישור הגדול המוליך אל ארץ יהודה.

שנים-עשר ירחים חלפו מאז יצא צדוק את כפר הולדתו ולבו כבר כמה לראותו. קטן הוא כפרו ועם זאת ידוע ברבים. כשביקש שבט יהודה מקום לשבת בו נורה ברק מהשמים, ועץ אלה אדיר נפגע ועלה באש. בני השבט קרבו בחרדת קודש אל העץ הבוער וידעו כי מצאו את מקומם. כפרו של צדוק הוא הקרוב ביותר אל העץ ועל כך תהילתו.

נכנסו צדוק והנסיכה אל העמק והגזע החרוך ניצב לא הרחק לפניהם. נפשו של צדוק נמלאה באחת שמחה גדולה. קרבו אליו והנסיכה בחנה אותו בעניין מבחינה בחוט הדק המתפתל ועולה ממנו אל ליבו של צדוק. בהודיה הניחה ידה על הגזע והם פנו ללכת לעבר בתי הכפר.

צדוק כוונם לעבר ביתו. סדק אור נפער כשנפתחה הדלת והפך למאור גדול כשיקר האח הקטן צווח משמחה והרים את צדוק מסובבו בצהלה בזרועותיו. קריאותיו הזעיקו את מתום, והלה המתין להורדתו של אחיו ואז צרף את חיבוקו.

כששככה שימחתם הפנה צדוק את ראשו לעבר הנסיכה. האחים פערו עיניהם מביטים בהשתאות בבת המלך המחייכת למולם.

"זוגתי היא", אמר צדוק, "דבקה נשמתי בנשמתה לעולם ועד".

"היטיב עמך האלוהים". לחשו השניים והרכינו ראשיהם לאות כבוד.

עד מהרה הובאו מאכלים ומשקאות והם הסבו לסעודה. צדוק ביקש לדעת את שעבר מאז יצא לכרתים, והאחים גלגלו סיפורי מעשיות מחיי הכפר. צדוק האזין באושר צוחק בכל לבו.

השמועה על שובו של צדוק עברה כשלהבת בשדה קוצים ולעת בוקר המחרת נאספו בני הכפר אל מול ביתם. הדי פטפוטיהם חדרו אל שנתו של צדוק והעירוהו. לבש את בגדיו ויצא, נדהם לגלות למולו את ההמון הצוהל.

שאגת ברכה עלתה לקראתו, וצרחות התרגשות מפיות הילדים. צדוק ירד אל בין האנשים ואלה חיבקוהו, ממששים בסקרנות את בגדיו המשונים, ומציפים אותו בשאלות.

לפתע השתררה דומיה, מבטי האנשים פנו אל פתח הבית.

הנסיכה ניצבה שם. טרם סידרה את שיערה והוא גלש סביבה כאשד זהוב. האבן הכחולה ברקה באור השחר ושמלתה הצחורה ירדה בגלים רכים לקרקע. צדוק עלה ונעמד בצד הנסיכה, "הראשונה בבנות כרתים היא, בת המלך אשר בחרה לעזוב את בית אביה ולהילוות אלי".

הנסיכה הקיפה במבטה את הנאספים, "רבות סיפר צדוק על ארצו. משאלת לבי כי תקבלוני כאחות לכם". רגע קט נמשכה הדומיה ואז עלתה תרועה גדולה מבין ההמון. נהרה עלתה על פניהם של צדוק והנסיכה. כששככו הקולות הודה צדוק לנאספים במילים חמות, והחל מספר על מסעו אל ארץ כרתים, על ירידתו אל לב האדמה, ועל חתונתו עם הנסיכה.

דממה עמוקה שררה בקהל ועיני הניצבים דבקו בשניים הניצבים למולם.

המשיך צדוק ותאר את נפילתם בשבי ואת הבאתם לבית הקברניט. קולו נטען בהתרגשות כשספר על גילוי מגילת השמות, ועל כוחה המיטיב אשר הביאם אל מקום משכנם בצד הים המלוח.

לבסוף סיים את סיפורו, נשם נשימה עמוקה והרים קולו, "מתי מעט אנו, ומבקשים כי יצטרפו נוספים לחזק כוחנו בעבודת הבורא והאדמה אשר נתן לנו."

דממו בני הכפר שוקלים בלבם את הדברים שנאמרו. לאיטם נפתחו השורות וששה בחורים וארבע עלמות פסעו לפנים, בהם יקר ומתום.

צדוק הביט בהם בעינים קורנות. "מחר עם הנץ החמה נצא לשוב אל מקום יישובנו". אמר בקול רך, "לא יכעס לבי אם תשובו מדעתכם. החלטה כבדה היא, וחובה שתעשה בלב שלם".

נע ההמון בלא אומר. המשפחות סגרו על השמונה שביקשו ללכת ופנו לביתם.

לעת השחר נאספו בפתח הכפר כל העשרה, איש לא נעדר. הביטו בהם צדוק והנסיכה בשמחה גדולה ובלבם הודיה לאל על שהיטיב וצרף כה רבים לחבורתם.

* * *

שני מעיינות יש בנאת המדבר השוכנת מצפון לישוב המגילה, מקור חיים יחיד באיזור לאדם ולחיה. עד לפני שנים מספר היתה ביתם של אנשי מואב אך שודדים כבשוה ועתה היא משמשת להם כמקום יציאה לפשיטות גזל ושוד. משמר קבוע הם מחזיקים בה ואיש מלבדם אינו מורשה לקחת ממימיה.

צדוק ביקש לנצל את מסע חבורתו כדי לבחון עד כמה סגורה ומסוגרת נאת המדבר. עם בוא עונת הקיץ

יזדקקו למים רבים, ויהיו חייבים להביא ממימיה. או אז יהיה עליהם לצאת כנגד השודדים.

הקבוצה גלשה בזהירות במורד התלול מעל הנחל הצפוני כשצדוק מחפש מקום מצפור ממנו יוכלו להשקיף בלא סכנה. עורם של הצעירים כהה מלהט השמש שקפחה ללא הרף ונשימתם קשתה בטיפוס התלול.

הנסיכה פסעה לצדו של יקר האח הצעיר. זה מינה עצמו לשומר ראשה, ובכל עת שניגפה רגלה חשה בידו התומכת בה ומייצבה. שאלות אין ספור הכביר עליה, מבקש כי תספר לו על חייה בכרתים, ובייחוד על בני העם הנסתר החיים במעבה האדמה ויודעים כה רבות.

לבה של הנסיכה נענה בשמחה ופני יקר קורנים בכל עת שהיא מרחיבה על נפלאות האי וחיי תושביו. על בני העם הנסתר סיפרה אך מעט, אך עיני יקר ניצתו והוא נשבע לעצמו כי יום אחד יצא לחפשם.

גם על יקיר לבם החוזה סיפרה ליקר, מתארת את חכמתו ואת טוב לבו.

לבו של יקר יקד בציפייה לראותו, והוא ציירו בעיני רוחו כאיש רם ונישא, בן דמותו של משה אבי עמם עליו שמע בסיפורי הזקנים.

גלשו והגיעו אל משטח סלע רחב הצופה אל הנאה. עיני צדוק בחנו את סבך העצים והשיחים הפזורים סביב לברכות מחפשות עדות על נוכחות השומרים. כל תנועה לא ניכרה ומלבד רחש הרוח לא נשמע דבר.

"ייתכן כי יצאו השודדים לפשיטה והותירו את הנווה ריק מאדם", אמר מתום שכרע לצדו.

"אין זו דרכם. בודאי חבויים מספר שומרים בין העצים".

סקרו בעיון את השטח למרגלותיהם. צדוק הטה את ראשו כמבקש להגביר את כוח שמיעתו. קול צניפה עלה מבין העצים והשניים נרתעו בחפזה לאחור.

"אורבים הם למבקשים להתקרב מצדו הצפוני של הנווה", אמר צדוק, מתרחק משולי הסלע ומתרומם על רגליו. "מוטב כי ארד לבדי לבדוק היכן בדיוק הם חבויים, ואחר אחזור להנחותכם את הדרך".

הצעירים הביטו בו בלא אומר והוא הבחין בתשישותם. מבטה של הנסיכה נצמד לפניו בדאגה וצדוק חייך אליה באהבה, "פעמים רבות צעדו רגלי באזור בחיפושי אחר עשבי מרפא, ומכיר אני היטב את דרכיו".

"אלוהי כרתים, ואף אתה אל העברים", פעם הדם בחוזקה ברקותיה של הנסיכה, "מתחננת אני כי תשמרו על צדוק אהובי. סכנה מאיימת על חייו ואיני יכולה למונעה".

צדוק חש בחרדתה, "לא יאונה לי כל רע", אמר ברוך כשהוא מתקרב אליה, "אשוב בתוך עת לא ארוכה".

"ירדו האחרים ואתה תישאר". התפרצה הנסיכה בייאווה.

צדוק הביט בה בתימהון. "האם מוטב כי יסכנו אחרים חייהם?"

פני הנסיכה אדמו בבושה ומבטה הורכן.

"אני ארד עמך". התפרץ יקר.

"לא", השיב צדוק, "אלך לבדי".

"אם תסרב, אחכה מעט ואלך מיד בעקבותיך". המשיך יקר בעקשנות.

צדוק הביט אל הנסיכה ומתום כמבקש את עזרתם. הנסיכה דממה ומתום הנהן להפתעתו בהסכמה, "טוב כי יהיה מישהו עמך למקרה שתפגשו בסכנה".

צדוק שקל רגע קט את דבריו ואחר נאנח, "טוב אפוא, יירד עמי יקר. אך יהיה עליו לעשות בדיוק כפי שאורה לו".

יקר חיך. "אציית בלא לסטות מדבריך כמלוא הנימה".

"מוטב כי תישארו כאן ותיתנו מנוח לגופכם". צדוק סקר במבטו את החבורה, "אם לא נשוב עד רדת החשכה המתינו עד עלות השחר ואחר חזרו אל המישור הצופה מעלינו. משם תמצאו דרך מדרום היורדת אל הים..."

פני הצעירים הביעו חשש וחרדה. צדוק העלה חיוך על פניו להרגיעם, "דבר לא יקרה לי. בטרם תסיימו את סעודתכם אחזור ואהיה עמכם". אחר סבב והחל יורד. יקר מיהר בעקבותיו, ועד מהרה נעלמו השניים מעיני בני החבורה אשר ניצבו מביטים אחריהם.

עיגול מים נוצר בבריכה הרחבה מתחת למפל הגדול. ידו של לב הארי סובבה מקל קצר בתוך המים כשעל פניו הבעת שעמום. עלה יבש נסחף לעבר המערבולת הזעירה עד שנשאב ושקע בתוכה.

ראש וראשון לשודדים הוא לב הארי, ואת כינויו קיבל לאחר שהכניע בידיים חשופות אריה אשר חדר למחנם. במהלומת אגרוף אדירה ביקע את גולגולתו, והניח לחבריו הצוהלים להשלים את הריגתו בכידונים וחרבות. בימים כתיקונם עומד הוא בראש הפושטים, אך הפעם נשאר מאחור. מחלה תקפה אותו וגופו יוקד בחום. שרוי הוא בחולשה ולנגד עיניו עולים כל העת מראות תעתועים. מרגוע יחיד הוא מוצא בטבילה במי הבריכה הצוננים.

השמש קדחה מעל, ולבו הדווי של לב הארי ייחל כי תרד החשיכה ועמה תגיע הקרירות.

צדוק ויקר זחלו בין הקנים בעקבות המים הזורמים.

"מכאן", הורה צדוק בלחישה, והם חדרו למעבה הצמחייה ומצאו עצמם בתוך זרם הנחל הגולש סביבם. צהלה עלתה על פני יקר והוא כרע, הטביל את ראשו במים ולגם בתאוה.

"מוטב כי נתקדם בתוך מימי הנחל", אמר צדוק. מפיו של לב ארי נפלטה גניחה והוא ניסה להתרומם. רגליו כשלו והוא נחבט על פני המים זועם על עליבותו. מבין השיחים הביטו צדוק ויקר בגוף העצום השרוע בבריכה, צלקותיו הבהירות מעידות על הקרבות אשר עבר.

"מבני הנפילים הוא", לחש יקר ביראה. מבטיהם חלפו סוקרים את אזור הבריכה. "הייתכן כי הותירו שומר אחד בלבד?" שאל יקר. "נמתין מעט" השיב צדוק בלחישה, "יתכן כי יופיעו נוספים".

עיניו של יקר נחו על החרב העצומה המונחת בצד המים. "אם כוחו מספיק להניפה", אמר, "הוא לא יזדקק לעזרה אף אם תיאסף עליו חבורתנו כולה". צדוק חיך, "אולי חזק גופו משלנו, אך נפשנו קלה ורבות דרכיה להשיב מלחמה". שלח את ידו והתיר רצועת העור שהייתה כרוכה על מותניו. עיניו של יקר נפקחו בפתיעה. "מקלעתך", אמר, "חשבתי כי אבדה זה מכבר". "מאז ומתמיד היא עמי, ממתינה למועד שאזדקק לה".

"ואני אין עלי מאומה", אמר יקר באכזבה, "במה אתגונן אם יתקפני אחד השומרים?" "הנה", שלף צדוק סכין קצרה מאזורו, "מתנת מלך כרתים... מברזל נוצקה. כיוונתיה לאיסוף צמחי המרפא". הוסיף בחיך מר. יקר בחן את הסכין, "טובה היא", אמר ביראת כבוד.

"זכור כי אין פנינו למלחמה. כל רצוני הוא למצוא את מקום השומרים ונתיב מעבר בבטחה אל המים", התרה בו צדוק.

יקר תחב את הסכין לאזורו והם פנו להמשיך במורד הנחל. מעבה הצמחים הפך סבוך יותר ויותר, וצדוק הרכין את ראשו, נאבק לפלס את דרכו.

צעקה חדה נשמעה לפתע בקרבנם והם קפאו במקומם, כולאים את נשימתם. דבר לא אירע והם חתרו בזהירות בין השיחים למקום ממנו יוכלו להשקיף אל אזור הבריכה. שודד נוסף עמד שם פונה בדברים אל לב הארי השרוע במים.

"מה הוא אומר?" לחש יקר.

צדוק האזין לחילופי הדברים, "הוא שואל מתי תגיע עת ארוחתם, שניים הם מלבד השומר במים".

קולו הרועם של לב הארי הגיח מהבריכה. השומר נהם בתשובה, נעלם וחזר עד מהרה כשהוא נושא בידיו כיכר לחם וצרור עטוף בבד.

"אולי נבקשם לצרפנו לארוחה". גיחך יקר אשר בחן ברעבתנות את הלחם בידיו של השומר.

צדוק התחייך, "מוטב כי נתרחק", אמר והחל זוחל לכיוון שממנו באו.

יקר פנה ללכת אחריו בלא שהבחין בשבר ענף שבלט לצדו. הענף פגע במצחו וחרץ בו חריץ עמוק. גניחה נפלטה מפיו והוא כשל לפניו. ידו נשלחה להיתמך בענף אך זה כרע תחת כובד משקלו ונשבר בקול נפץ.

השומר שמט באחת את דברי המזון, שלף את חרבו וזינק לעבר מקור הרעש. לב הארי התרומם אף הוא מתוך הבריכה, נע בכבדות לעבר חרבו.

השומר הגיע לקו הצמחייה ועצר כשהוא מחפש בעיניו אחר מקור הרעש. יקר דמם במקומו וצדוק הבחין

בחלחלה כי השומר החל מפלס את דרכו לעברו. "הזהר", לחש בחדות, ויקר שלף את סכיניו והחזיקה לפניו.

לב הארי קרב אף הוא אל הצמחייה. עיניו מצמצו בחולשה אך חרבו הייתה איתנה בידו. צדוק אשר עקב אחריו רכן ויצא מבעד למסתור השיחים מבקש להסיח את דעתו.

לב הארי סבב בחפזה כשהוא מוכן להתקפה והופתע למראה צדוק הניצב מולו בלא תנועה. סקר אותו בחיפוש אחר כלי נשק אך כל שהבחין הייתה רצועת העור שביד צדוק. חיוך עלה על פניו, והוא הרים את חרבו והחל מתקרב אליו.

צדוק גחן במהירות ואסף אבן קטנה, הניחה במרכז המקלעת, הניף את הרצועה מעל ראשו והחל מסובבה. עיני לב הארי הצטמצמו בזהירות אך חיוכו נותר על פניו, והוא המשיך להתקרב כשחרבו חגה מעגלים קטנים לפני צדוק.

בין השיחים נסוג יקר במהירות מפני השומר המרדף אחריו. מוחו פעל במהירות מחפש אחר דבר אשר יסייע בידו לגבור על השומר. דחק הצדה ענף צעיר ורעיון עלה במוחו. כופף את הענף בכל כוחו והתייצב כשהוא נשען עליו בגבו, מראה פניו שפל כמודה בתבוסה. השומר הגיח מבין העצים כשחרבו נשואה לפניו. הבחין ביקר הניצב בלא תזוזה והבעת ניצחון עלתה על פניו.

יקר העלה ארשת מבקשת רחמים על פניו. השומר קרב ועצר למולו. השניים התבוננו זה בזה רגע קט ואז עיווה יקר את פניו וירק במלוא פיו על פני השומר. זה נהם בזעם עיוור וזינק לפניו.

יקר נע כברק, הענף הכלוא השתחרר וחבט בכוח עצום בחזהו של השומר מעיפו על גבו. יקר זינק

בצהלה, נחת על חזהו של השומר ושיסף באחת את גרונו. השומר חרחר ונדם. בחופזה התיר יקר את החרב מבין אצבעותיו של השומר ומיהר לעבר מקומם של צדוק ולב הארי.

הרצועה עדיין חגה באוויר, ולב הארי דרוך כנחש נע לעבר צדוק. גופו של צדוק היה רגוע ושלו. פרק ידו היה האיבר היחיד שנע. למרבה הפליאה חש עליצות, נהנה משליטתו בקלע שהכיר מאז ילדותו. שחרר את ידו, והאבן הותרה והועפה כברק.

לב הארי לא הספיק לנוע. האבן פגעה בקול עמום בכתפו וידו שותקה באחת. חרבו נשמטה לקרקע והיד נשמטה על צדו כחסרת חיים.

צדוק קרב אליו ללא הבעה. זעם עלה בגרונו של לב הארי, והוא זינק אליו בנהמה. צדוק נע במהירות וגופו של לב הארי כשל והוטח בקרקע.

"השאר במקומך", אמר צדוק בקול חד, "אין ברצוני לפגוע בך".

לב הארי התרומם בכבדות כשהוא נשען על יד אחת וידו השנייה תלויה ברפיון.

צדוק הבחין בעיניו הלוהטות מחום, "חולה אתה", אמר, "מוטב כי תכבוש את רצונך להרגני. אין אני אויב לך, כל רצוני הוא לדבר עם מנהיג חבורתכם".

לב הארי ייצב את עמידתו למול צדוק, "את מעיך אצווה לכרוך סביב צווארך ולתלותך בהם". סינן מתנשם בכבדות.

"חלש אתה מכדי לפגוע בי", השיב צדוק, "הנח ואעזור לך... מרפא אנכי. הבט", פשט את ידיו הריקות, "אין עמי נשק נוסף והקלע להגנה בלבד נועד".

לב הארי השתהה כחוכך בדעתו. קול שריקה נשמע לפתע וראש חץ הגיח בצד חזהו של צדוק.

לרגע קט השתררה דממה, ואחר נשמט צדוק לפנים
כשפניו נחבטות בקרקע.

בהבעת ניצחון יצא שומר נוסף מבין העצים, מניף
בצהלה את קשתו לעבר לב הארי. מימינו הגיח יקר
בזעקת טירוף כשהסכין מתנופפת בידו. בטרם הספיק
השודד לנוע ננעצה הסכין בבטנו, עולה ומבקעת את
חזהו.

חמוץ מדם התרומם יקר מעל גופת השומר. לב הארי
נחפז לרכון ולהרים את חרבו להתגונן. יקר אף לא
הביט לעברו, קרב לצדוק השרוע על הקרקע והתבונן
בזעזוע בחץ הבולט מגבו. הרימו בזהירות והשעינו על
חזהו. ידו האוחזת בסכין הורמה באזהרה לעבר לב
הארי וזה נותר על מקומו.

עיני צדוק נפקחו עטויות בדוק כאב, מבטו הושפל
והוא נעץ את עיניו בהשתאות בקצה החץ הבולט מחזהו.
שלח את ידו לגעת בו אך שמטה בחיפזון כשהכאב
הרעיד את גופו, "ניבא החוזה נכונה", לחש, הרים את
עיניו ונתקל בפני לב הארי הצופה בהם. "יודע אני את
מחלתך", אמר בקול חלש וזה הביט בו בתדהמה,
"תרופתה מצויה עמי".

יקר הרכין אליו את ראשו, "מבקש הוא להרגנו",
אמר.

"מחלה מקננת בו..." השיב צדוק, "ועד עתה לא
עשיתי דבר לרפאו אלא רק הגברתי את חולשתו".
גיחוך רפה עלה על שפתיו.

לב הארי התבונן בצדוק במבט חד רואה את חיזורו
ההולך וגדל ואת עיניו הרחבות מכאב. ידו האוחזת
בחרב הורדה לאטה והוא פסע לפניו.

יקר זקף את סכיניו כמתרה, אך לב הארי הניח את
חרבו על הקרקע וכרע על ברכיו לצד צדוק. בעיניים

מצומצמות בחן את פצעו, "על החץ לצאת את גופך",
אמר.

צדוק הנהן בראשו. לב הארי הושיט ידיו ובתנועה
מהירה שבר את ראש החץ. אחר הטה את גופו של
צדוק לפנים ובתנועה בטוחה אחז בשארית החץ ושלפה
אל מחוץ לגוף. צדוק נאנק, עיניו פלפלו וראשו נשמט.
יקר הביט בזוועה בקצה החץ בידו של לב הארי.
לב הארי פנה אליו, "הבאמת מרפא הוא?" שאל,
הוגה בשפת מואב את המילה המציינת אנשי מרפא.
יקר הנהן, מורה בתנועת ראש על אזורו של צדוק
עליו היו תלויים שקיקי עור ובהם עשבי המרפא. נאד
מים היה מוטל בסמוך, והוא היזה מעט מים על פני צדוק
לטהרם מהעפר. אחר כיוון בעדינות ויצק אל בין שפתי
צדוק.

שיעול פרץ מגרונו של צדוק, הוא גנח ועיניו נפקחו.
יקר הביט בו בשמחה, "כיצד תחוש?" שאל בקול
רך.

צדוק ניסה לחייך. שבילי דם הופיעו בצדי פיו,
"נאבקים שליחי האל להשיבני אליו".

יקר פרץ בבכי. צדוק שלח ידו והניחה על לחיו
להרגיעו, "עוד לא אספני האלוהים וכבר מבכה אתה
אחרי". מבטו סבב ופגש את עיני לב הארי.

זה התבונן בו בלא אומר, גופו מזיע בחום מחלתו.
"התר מעלי את אזורי", פנה צדוק בקול לוחש ליקר,
"והבא מעט מים בכלי". באצבעות רועדות פתח את אחד
משקיקי העור, הכניס את אצבעותיו לתוכו והעלה
קמצוץ אבקה אדומה. "תסייע האבקה להורדת החום עד
שיחזק גופך ויהדוף את המחלה", אמר ללב הארי אשר
עקב בדריכות אחר מעשיו.

יקר הופיע ובידו כד חרס מלא במים. צדוק הורה לו
לשפוך מעט מהאבקה אל הכד ולערבבה היטב. יקר

מילא אחר הוראותיו, והגיש את הכד ללב הארי. זה לגם לגימה הגונה ופניו התעוותו בתיעוב כשטעם האבקה הגיע אל חכו.

צדוק חייך חלושות. ביקש לומר דבר מה, אך נתקף בשיעול וגופו הזדעזע. יקר חש לתומכו. שעה ארוכה חלפה עד ששכך השיעול, וצדוק נותר לשכב חיוור כסיד ומחרחר בנשימתו. "קרועים אברי נשמת", לחש בקול יגע, "את החוזה עליך למצוא ולהביא לכאן. רבות לימדוהו בני העם הנסתר ואולי יעלה בידו לעורר את כוחה המרפא של האדמה".

יקר התרומם במהירות. צדוק החווה בידו לעכבו. "בטרם תלך עליך למצוא את שיח בן הצלף ולהביא אלי רבים ככל האפשר מפרחיו. צרי הם למחלתו של השודד".

יקר נע במחאה.

"עשה זאת", דיבר צדוק בנימת ציווי, "גדל השיח בצדי הנחל. בצבעם הלבן של פרחיו תכירו".

יקר נחפז ונעלם במעבה הצמחייה.

לב ארי קרב לצדוק, "מדוע תסייע בידי, הנוכרי?" צדוק שלח מבט אל הכד שבידי לב הארי וזה הגישו לצדוק. צדוק לגם באיטיות כשפניו מתעוותים מהטעם המר. הפעם עלה חיוך על פני לב הארי.

צדוק השיב בחיוך, "יעזור המשקה כנגד החום העומד לתוקפני", השתהה רגע קט, ואחר נעץ מבט חודר בלב הארי, "את ביתנו הקמנו לצד הים המלוח. אך חסרים אנו מים וללא מעיינות הנווה לא נצליח לשמור על חיינו".

מבט זהיר עלה בעיני לב הארי.

"אנשי שלום אנו", השיב צדוק על חששו, "חלקנו מבני העברים וחלקנו פלשתים. כתב חכמה מקדמת הימים נגלה לנו ולאורו נהלך. נשים וילדים רכים עמנו",

הוסיף בקול מפציר, "ובלעדי המים ייגזר עליהם סבל רב".

ההבעה החשדנית נותרה על פני לב הארי, אך עיניו הבחינו בחיוורונו של צדוק, וברעד שחלף בגופו שעה שנלחם על נשימתו.

יקר הופיע מבין השיחים נושא בידיו פרחים לבנים, "מה אעשה בהם?" שאל את צדוק.

"עליך לכותשם, ולשימם במים העומדים מעל לאש". שעה ארוכה חלפה עד שהמים בעבעו. יקר אחז בקדרה בה הרתיח את בליל העלים והורידה מעל האש. קרב ללב הארי והניחה לצדו.

צדוק הניח בעדינות את ידו על זרועו. "חסד עשית עמו ואף עמי. עתה רד במורד הנווה, ובהגיעך אל שפת הים פנה דרומה. בפתח הנחל השלישי נמצא יישוב המגילה וסימנו עץ השיטה הגדול".

יקר הנהן ופנה במרוצה. צדוק עצם את עיניו ביגיעה. מעל לנאת המדבר ניצבה אותה עת הנסיכה ודאגה איומה עולה וכובשת את לבה.

"ביקש צדוק כי נמתין. בוודאי מתכנן הוא לעלות בחסות החשיכה". אמר מתום בניסיון לשכך את חרדתה.

קשר סנדלה של הנסיכה הותר והיא רכנה חסרת סבלנות לקשור את רצועת העור.

"הניחי לי". מתום כרע לפניה, וידיו נעו בבטחה על קרסולה מהדקות את אחיזת הרצועה.

חרדתה של הנסיכה שככה מעט. "אמתין עד שעת בין הערבניים ואחר ארד למצוא את יקר ואת צדוק. כך יוותר מעט אור להנחות את דרכי".

מתום הנהן בראשו, "אם לא ישובו עד אז אצטרף אלייך".

רגלי יקר נשאוהו במרוצה. הותיר מאחוריו שני נחלים ונכנס אל פתחו של השלישי. עץ השיטה הגדול נגלה לעיניו, ובסמוך לו כוכב האוהלים.

האט את מרוצתו ופסע אל בין האוהלים מופתע מהדממה. אזר את כל אומץ לבו, "מבקש אני אחר החוזה", צעק כשקולו מהדהד מסביב.

קולות עלו באחת מאוהל המשכן ושני הילדים פרצו מתוכו. מיד אחריהם חפזו בת הקברניט וראש השומרים. יקר ביקש לדבר אליהם, אלא שיריעת אוהל המשכן הורמה ודמותו של החוזה נראתה בפתחו.

יקר זיהה אותו באחת, מופתע מקומתו הנמוכה ופשטות לבושו. החוזה קרב אליו והביט בו בעיניו הטובות. יקר חש כיצד פחדיו נמוגים. "נפצע צדוק ועליך לחוש להצילו", אמר בקול נמוך.

החוזה הביט ביקר במבט בוחן, "לא עת רבה נותרה, מוטב כי תיקחני אליו".

"אף אנו נבוא", אמרה בת הקברניט, וראש השומרים פנה להרים את ילדיה על זרועותיו.

יקר פנה אל עבר היציאה מהנחל. השאר מיהרו בעקבותיו. האיץ את צעדיו ועד מהרה מצאו עצמם למול הבריכה שלצידה שכב צדוק.

נחפזו אליו וכרעו בסמוך לו. דמעוניה של בת הקברניט החלו זולגות שעה שהבחינה בתחבושת האדומה מדם על חזהו ובפניו החיוורות.

פניו של צדוק מלאו שמחה. ידו התרוממה לעבר החוזה. "עתה שהתקיימה נבואתך", אמר, "התוכל לסייע בידי?"

עיני החוזה שפעו אהבה. רכן מעליו והניח את ידיו על צד חזהו שנפגע.

הכאב החד אשר שהה עם צדוק מאז נפצע נסוג באחת. העמיק בהיסוס את נשימתו חושש פן יחזור.

מיעוט הכאב הפתיעו והוא הביט אסיר תודה בחוזה,
"ידעתי כי מרפא טוב אתה ממני", אמר בקול חלש.
החוזה חייך אליו בכל לבו. בת הקברניט קרבה
כשהילדים מציצים מאחורי גבה. צדוק הרים ידו לברכם
והם הביטו בו בסקרנות. אחר הפנו מבטם אחוזי קסם
ופחד אל לב הארי הענק שישב לצדו.
"ידידי הוא", אמר צדוק, "אל לכם להתיירא מפניו.
עת ארוכה שוחחנו, ונשבע בפני כי יותר לנו לקחת ממי
הנווה ככל שנחפוץ.
ראש השומרים שלח מבט חודר אל לב הארי.
השודד השיב במבט חשדני אך כשנפגשו עיניהם נרתע
כמבקש להימלט.
החוזה קרב והניח ידו על מצחו.
מנוחה הציפה באחת את נפשו של לב הארי ובעיניו
הופיעה הבעת פליאה.
צדוק צחק צחוק רך, "וכי לא אמרתי כי רב כוחו
מכוחי".
"חשכה עומדת לרדת", אמרה בת הקברניט, "עלינו
להכין לצדוק מקום מחסה מפני הקרה".
לב הארי היסס לרגע קט, ואחר התרומם והדריכם
אל מערה חבויה בצד המפל. עיני בת הקברניט וילדיה
נפקחו למראה פאר חפצי הנוי והתכשיטים שבתוכה.
"את שגזלו מבני עמנו רואים אתם", אמר ראש
השומרים בקול עוין.
גופו של לב הארי נדרך והוא פנה לעברו בהבעה
מאיימת.
ראש השומרים הרים את ידו כמתרה, אחר אסף
בזרועותיו מיריעות הבד היקרות והכין מקום משכב
לצדוק. בעזרת בת הקברניט הרים את צדוק והביאו אל
המערה, משכיבו בעדינות על המצע הרך ומכסהו

בשמיכה עבה. מנורת שמן קטנה הודלקה וגירשה את האפלולית שהחלה יורדת סביבם.

פניו החיוורות של צדוק בלטו על רקע המצע למראשותיו. חש כיצד הנוזלים בחזהו נאספים וסוגרים על נשימתו, ויחל כי תהיה הנסיכה לצדו.

בשביל היורד אל נאת המדבר ניגפו אותה עת רגליה של הנסיכה באבנים שעה שהחליקה במורד התלול. מתום נחפז אחריה.

גלשו נחבטים בסלעים והעפר מיתמר תחת רגליהם. המדרון התיישר והנסיכה נחפזה בלא שהות לעבר מרכז הנווה. מתום זינק בעקבותיה נחרד מחוסר זהירותה, "עצרי", לחש, "סכנה מצויה כאן, השודדים עלולים לשומענו".

הנסיכה עצרה מתנשפת, "יודעת אני כי נפגע צדוק... חשה אני בקרבתי".

מתום הביט מסביבם חוכך להיכן יפנו, "איננו בטוחים בכך, יתכן כי הסתתרו והם ממתינים לרדת החשכה כדי לשוב ולעלות".

הנסיכה הניעה את ראשה לשלילה ופנתה בנחישות להתקדם הלאה. פסעו בבלי דעת בנתיבם של צדוק ויקר ומצאו עצמם במרומי הסלע מעל הבריכה. מתום ירד על ברכיו, וקרוב בזהירות אל שפת הסלע, מבקש לבחון את הנעשה מתחתם.

מראהו של ראש השומרים גדול המידות שסבב חסר מנוחה לצד המים הפחידו והוא נרתע לאחור. הנסיכה קרבה אף היא להתבונן. זיהתה את ראש השומרים וקריאת תדהמה נפלטה מפיה. בלי לתת דעתה על הסכנה זעקה את שמו.

ראש השומרים זינק ממקומו לחפש אחר מקור הקולות. הבחין בנסיכה והרים זרועותיו בהתרגשות.

"היכן צדוק?" קולה נישא בחרדה.

הבעת השמחה על פני ראש השומרים נעלמה והוא הצביע על עבר המערה.

היריעה על המערה הוסטה ופניו החיוורות של צדוק נגלו נישאות לעברה.

הנסיכה פלטה אנקת חרדה ונחפזה לרדת לצד המפל. אף מתום איבד זהירותו, והשניים גלשו אוחזים בענפי השיחים הלחים. הגיעו אל הקרקע והנסיכה פנתה לרוץ לעבר צדוק, צנחה לצדו מחבקת את ראשו ובכייה פורץ ומתגבר.

צדוק שלח את ידיו להשיב על חיבוקה. עטפה אותו בזרועותיה, מבחינה בחולשתו ובשפתיו המכווצות בכאב. יד רכה הונחה על שכמה והיא הסבה את ראשה. החוזה עמד מעליה. התירה בעדינות את אחיזתה בצדוק, והתרוממה צונחת אל בין זרועותיו.

החוזה אימצה אל לבו. "הזה אשר ניבא לברך?" לחשה, והחוזה הנהן בראשו.

"התוכל לרפאו?" שאלה בנימת תחינה.

"אוכל להקל כאביו". השיב בקול רך.

אנקה פרצה מפי הנסיכה. "אהובי הוא, ואת חיי הקדשתי לו. מצווה אני כי תרפאו". הוסיפה בייאווה.

החוזה הביט בה בחמלה וראשה הורכן.

צדוק דיבר, "עוד הלילה נותר לנו... חששתי פן לא תגיעי אך עתה שאת עמי, אדע כי היטיב עמי האלוהים".

הנסיכה הביטה בו בעיניים כלות והסבה מבטה בתחנונים לעבר החוזה.

"כך נגזרו הדברים". השיב ברכות.

"לא", קולה רעד, "אמצא את הדרך לרפאו".

ידו של צדוק נעה לעברה. "רעב אנוכי", חיך אליה, "ומתגעגע לתבשיל המלכים אשר נהגת להכין באוהלנו".

הנסיכה הביטה בו ארוכות, רכנה ונשקה על שפתיו,
"את נשמתי אצוק לתוכו", אמרה ופנתה לצאת
מהמערה.

צדוק נשא עיניו לפגוש בעיני החוזה. "מורי וידידי",
אמר בקול חלש, "האפסה תקוותי?"
החוזה שתק, וצדוק השפיל את עיניו בהשלמה.

זמן לא רב חלף והנסיכה הופיעה ובידה קערת חרס
מהבילה. בת הקברניט הילכה לצדה.

"יפות נשות יישוב המגילה מכל הנשים בעולם", חיך
אליהן צדוק ונזכר בצעירים שליווהו מכפרו, "היכן הם
שאר בני החבורה, בודאי גדולה חרדתם?"

"השקט". כרעה הנסיכה בצדו, "נשלח יקר להביאם,
בתוך עת לא רבה יהיו עמנו". קרבה את קערת החרס
לשפתיו והחלה מגמיעה אותו לגימות קטנות.

הלילה ירד. פני האנשים עטו צללים. ראשו של צדוק
נח על המצע הרך, ידו אחוזה בין כפות ידיה של הנסיכה
היושבת לצדו.

דיברה על אהבתה אליו, והזכירה את כל אשר עברו.
צדוק האזין כשלבו נעטף, מתיקות קולה עברה בגופו
מטהרת את אבריו. נשימתו שקטה ועיניו נעצמו.
הנסיכה החלה שרה בקול רך שיר תנומה לילדים
שלמדה בילדותה. קולה הדהד בחשכה אשר ירדה על
נאת המדבר, חודר ומרעיד את לב הנמצאים בה.

החוזה ובת הקברניט ישבו בצד המדורה, ועמם
חבורת הצעירים אשר ירדו עם יקר שנשלח להביאם.
ראש השומרים ניצב זקוף בפתח המערה, סוקר כהרגלו
את סביבתו כשהוא דרוך לקראת סכנה.

לב הארי קרב ונעמד לצדו, "הליכותיך מעידות כי
איש מלחמה אתה, אם תחפוץ אקבלך אל בין אנשי".

ראש השומרים שלח אליו מבט קר, "חיי אפסות הם
חיך. בן המגילה אנכי ולא אתן עוד את ידי לגזל".

לב הארי הביט בו בהפתעה, "הן פלשתי אתה...
ופעמים רבות נעצת את חרבך בגוף אדם".
"לימדה אותי המגילה דרך אחרת", השיב ראש
השומרים, "ואת חרבי אוחז עתה למשמר בלבד".
צליל האמונה בקולו עצר את לב הארי והוא דמם.
עיני צדוק נפקחו לרווחה. מבט בהיר פגש את עיני
הנסיכה.
"רואה אני כי התעוררת, כיצד תחוש?" הנסיכה רכנה
בשמחה לעברו.
"אהובת עולם את לי". השיב בחולשה כה רבה, עד
כי בקושי נשמע. הנסיכה קרבה ראשה אליו. עיניו
נעצמו ונשימתו פסקה.
זעקת שברונה של הנסיכה פילחה את החשיכה.
היושבים סביב המדורה זינקו ממקומם וחשו לעבר
האוהל, קופאים במקומם למראה הנסיכה הטומנת
ראשה במסתור צווארו של צדוק כשיפחותיה מרעידות
את כל גופה. פני צדוק ניבטו אל תקרת המערה
שוקטות ומוארות באור מנורת השמן.
החוזה פילס דרכו בין העומדים. כרע על ברכיו והניח
יד על מצחו של צדוק. שהה כך עת ארוכה, והשאר
ניצבים מסביב בדממה. לבסוף הרים את ידו והניחה
ברכות על שכם הנסיכה. זו הסבה אליו את פניה.
"נישא תפילתנו יחדיו", אמר מביט בה בעיניים מלאות
צער.
הנסיכה הרכינה את ראשה כמבקשת להתחיל, אך
הוא עצר בה, "מחוץ לאוהל תאמר התפילה", אמר
והחל פוסע לעבר בריכת המים.
יצאו כולם, נעמדים על שפת הבריכה ופניהם אל
עבר המים הכהים.
"מקום מבורך הוא זה", אמר החוזה, "מקור חיים
ליצורי האדמה ולבני אדם... שאי עתה תפילתך". פנה

לנסיכה כשהוא מסמן באצבעותיו על מצחה תנועת
מסתורין.

הנסיכה עצמה את עיניה ומפיה בקעו מילות תפילתה:
"אם אחת, אבות שלושה,
פורשת אנוכי תחינתי לפניכם.
בבוא יומי להיאסף אל בית עולמים,
ייעטף נא גופי ביריעת אהבה לצדוק,
ותישמר עד עולם.
שימרוה בלי פגע.

עד כי תנוע ואדע כי חזר אהובי.
הנאספים האזינו בלב דווי לדבריה, אחר דיבר החוזה
וקולו רם ונישא, "תפילה נאמרה, לשמר אהבתם של
השניים עד יפגשו מחדש. עדות מבקשים אנו..." קולו
גבר והתחזק, "כי יקוים החוק ותמלא ההבטחה".
מי המפל זרחו באור הירח. בני החבורה ניצבו
מביטים בהם ומצפים בדממה.

קול זמזום החל עולה, מגיח מאחורי המים הצונחים,
וסיעת בעלי כנף זעירים התקרבה ונעצרה מרחפת
למולם, הכנפיים בהקו באור הלילה הכחול.

החוזה הביט בהם בשאלה. "האתם נושאי העדות?"
זמזום נרגז בקע מבין היצורים המעופפים. "וכי
פחותים אנו משאר יצורי האדמה?" מוטב כי יסכרו פיהם
בני האדם אשר חכמתם משולה לאבק הנעלם בנשיבת
הרוח".

החוזה כבש גיחוך. "את מחילתכם אבקש. אכן עלה
האבק וסימא את עיני".

הכנפיים נעו ברצון, והמעופפים קרבו אל הנסיכה,
"יודעים בני העם הנסתר את כאב לבך..." עדנה בלתי
צפויה הגיחה ממשק הכנפיים, "וכאות לידידותם יינשא
גופו של המרפא העברי אל מקום בו ישמר בלא פגע עד
שיושלם המועד ותשובו להיפגש". קולם נדם והם יצרו

עטרה מרצדת בזיווה הכחלחל מעל ראש הנסיכה. אחר פנו לעוף חולפים בסמוך לאפו של החוזה עד כי נרתע לאחור בבהלה. הביט אחריהם לרגע קט בכעס ואחר פרץ בצחוק.

הביטה הנסיכה בבני הכנף הנעלמים ובפניה עצבות אין קץ.

אור השחר החל מפציע. ההכנות כמעט נשלמו. גופו של צדוק נוקה וטוהר בידיים אוהבות, ואחר הושכב על מצע ענפים אשר רופד ביפים שבאריגים. הכול הכינו עצמם ליציאה ועמדו ממתינים למצוות החוזה.

לב הארי קרב אל גופת צדוק. מראה פניו הוטב וגופו החל מקרין את עוצמת כוחו הכבירה. השתופף ליד המצע ודיבר אל צדוק, "את חיי הצלת", אמר, "מעתה ועד עולם יוכלו אנשיך לשתות בלא חשש ממי הנווה". הרכין ראשו בהבעת כבוד והתרומם.

זמזום עלה מעבר לעיקול הנחל. החוזה פנה אל העומדים, "היכונו", אמר.

יקר ומתום אחזו בחיפזון בענפים הבולטים משני עברי המצע עליו שכב צדוק והרימוהו.

החוזה החל צועד לעבר קול הזמזום. יקר ומתום חיזקו את אחיזתם במצע ופנו בעקבותיו. לצדם הילכה הנסיכה, ומאחוריהם פסעו כל השאר.

לב הארי נותר במקומו מביט בהם בהתרחקם ועל פניו הבעה רכה אשר לא שכנה עליהם מעולם.

* * *

שירת נכאים מהדהדת בין קירות המערה. ניצבת הנסיכה סמוך לאבן עליה שוכב צדוק. עיניה יבשות וגרונה חסום בטבעת אימה וכאב.

ניצבים יקר ומתום משני עבריה, עיניהם עוקבות אחר מבטו הסומא של צדוק הנעוץ בתקרת הסלע.
לבדם הם במערה... הוליכו בעלי הכנף הזעירים את בני החבורה אל הנחל הסמוך עד שהוצר פתחו וצוקים התנשאו משני עבריו. אז עצרו מרחפים במקומם ובני החבורה נעמדו למולם. דממה השתררה... הקרקע נעה לאטה ופתח נפער בה.

יקר ומתום התבוננו בחשש באפלת הפתח, ובנושאים את משא גופת צדוק נעלמו אל תוכה. הנסיכה פסעה בעקבותיהם.

ביקש החוזה להיכנס אף הוא, אך בעלי הכנף התייצבו למולו, גודרים בעדו את הפתח. החוזה הביט בהם רגע קט בתמיהה, ואחר הנהן בראשו בהשלמה ופנה להצטרף אל השאר אשר ניצבו בלא לדעת מה עליהם לעשות, "מוטב כי נמתין", אמר.

מקום כניסת החץ טוהר ונחבש. בבגדי חמודות ביקשה הנסיכה להלביש את צדוק, אך יקר ומתום שכנעוה כי ייטב לו להיקבר בבגדיו. כשיצאו את כפרם לקחו בגדי חג עבורו מבקשים להפתיעו בהם כשיגיעו ליישובם החדש. עתה כל שנותר הוא להביאו לקבורה בבגדים שאהב.

עיני הנסיכה יבשות. את כאבה היא כובשת ביד ברזל. ידיה מורמות אל צווארה והיא מסירה את שרשרת הזהב עם אבן הטל הכחולה, ומניחה אותה בעדינות בכפו, מכופפת את אצבעותיו עד שנקפץ האגרף.

בזהירות אין קץ היא מרימה את ראשו, מסירה את שרשרת האבן האדומה שעל צווארו ועונדת אותה על צווארה, "עתה שוכנת רוחך על חזי", היא לוחשת באוזנו, "ואהבתי נתונה בידך... הישבועו לי", היא פונה ליקר ומתום, "כי בבוא יומי אקבר עם אבנו של צדוק".

דמעות זולגות על לחייו של יקר ומתום מהנהן בראשו בלא אומר.

"נאמנה עלי הבטחתכם, בני העם הנסתר, כי תשוב יום אחד האבן הכחולה לנוח על חזי, ועל לבו של צדוק תפעם האבן האדומה..." מדברת הנסיכה אל קירות המערה כמבקשת להכריחם לעמוד בדבריהם. דומיה משתררת. נשימתם של יקר ומתום נכלאת בחזם. הנסיכה ניצבת, גווה זקוף כממתינה לתשובה. לפתע כושלות רגליה, פניה מחוירות והיא נופלת על הקרקע.

יקר מזנק בחרדה לעברה. "לבה הוא שנשבר ולא גופה". כורע מתום לצדו, "מוטב כי נצא... ידע החוזה כיצד לעוררה".

יקר פונה אל הפתח כשהוא נושא את הנסיכה הדוממת בזרועותיו.

מתום קרב אל צדוק, "מי ייתן ונהיה אף אנו עמכם עת תפגשו". הוא אומר בלחש, ומרכין ראשו לנשק על מצחו.

נחפז להשיג את יקר ויחדיו התרחקו מפתח המערה. הגיעו אל החבורה ואז קפאו למשמע קול שבר וריסוק. גוש סלע עצום ניתק מקיר המצוק, ונחבט ברעם בקרקע כשהוא מכסה תחתיו את מקום קבורתו של צדוק.

בני החבורה ניצבו אחוזי אימה, ובלב כולם פליאה ורוממות.

"מתת בני העם הנסתר היא", אמר החוזה, "משמרת עולם לצדוק".

עוד שעה ארוכה שהו אל מול הסלע, ואחר פנו ללכת אל ביתם, אל יישוב המגילה.